

Ontwerp cover: Jens Geylen

De Kracht van Relativeren

Inhoud

- I. Inleiding
- II. Hoofdstuk 1. Wat is filosofie ?
- III. Hoofdstuk 2. De kloktheorie
- IV. Hoofdstuk 3. De kracht van relativeren
- V. Hoofdstuk 4. Geloven in reïncarnatie is een vorm van relativeren
- VI. Hoofdstuk 5. Toeval en vrijheid
- VII. Hoofdstuk 6. Liefde, relatie en wraak
- VIII. Hoofdstuk 7. De teloorgang van privacy
- IX. Slot

I. Inleiding

Wie ben ik ? Eigenlijk een gewone jongen of moet ik nu zeggen man, want ondertussen is dit de vierde keer dat ik dit boek opnieuw schrijf en wellicht zullen er nog meerdere versies volgen als ik ouder word. Misschien moet ik dit boek pas schrijven aan het eind van mijn leven want zekerheden in het leven bestaan niet net zo min als waarheden. Ik kom daar later nog op terug. De eerste keer was ik 16 jaar, nu ben ik er 41. Je kan dus gerust stellen dat het schrijven van dit boek een multi-jarenplan is geworden. De basis is nog steeds dezelfde, maar een aantal elementen moet ik toch ietwat nuanceren en nader toelichten want mijn ervaringen gedurende de laatste 10 jaar hebben één en ander toch aardig op zijn kop gezet. Mijn grootvader zei altijd tegen me: “manneke het verstand komt niet voor de jaren zene” en hij had gelijk.

Maar laat ik beginnen bij het begin. Na mijn geboorte op 1 april van het zaligmakende jaar 1972 en een erg prettige tijd als peuter en kleuter, een tijd die ik voor de gemakkelijker nu even overslaag, kwam ik terecht in het tweede studiejaar in het Xaveriuscollege te Borgerhout. Een redelijk streng Jezuïetencollege dat een veel grotere invloed zou hebben op mijn leven dan ik zelf eerst gedacht had.

In de lagere school was ik een middelmatige leerling met dito punten. Na het zesde studiejaar kregen mijn ouders te horen van de toenmalige PMS-afdeling (en neen dit heeft niets met de menstruatiecyclus te maken,...) dat ik naar alle waarschijnlijkheid het college niet zou kunnen afmaken wegens te beperkte intellectuele capaciteiten. Het eerste keerpunt in mijn leven diende zich aan, want ondanks de negatieve aanbeveling startte ik toch in het eerste middelbaar in het Xaveriuscollege.

Ik was 12 jaar, zat in het eerste middelbaar en net zoals de rest van de klas had ik totaal geen benul van wat ik hier eigenlijk kwam doen afgezien van het feit dat schoolgaan een wettelijke verplichting was. Mijn titularis in dat eerste jaar gaf wiskunde en biologie. Zijn manier van lesgeven boeide mij uitermate: streng, maar rechtvaardig en met een flinke dosis humor. Een man naar mijn hart. Hij was degene die tot mij doordrong. Hij gaf me de eerste belangrijke inzichten in het leven. Waarom moet je leren ? Voor wie moet je leren ? Hoe moet je leren ? Hij was de eerste om te zeggen dat je niet moest leren voor je ouders, voor hem, of voor om het even wie anders. Er is maar één persoon waarvoor je het moet doen aan wie je rekenschap verschuldigd bent en dat is: JEZELF! Hij heeft mij doen inzien dat je niet voor eeuwig 12 jaar blijft. De wijze waarop hij mij motiveerde was de katalysator voor mijn verdere leven.

Je zou verwachten dat je deze wijsheden meekrijgt van je ouders. Niets is echter minder waar. Ouders verkondigen wel over het algemeen dezelfde wijsheden, maar kinderen nemen dit niet aan. Er bestaat een natuurlijke aversie vanwege kinderen tov hun ouders als het over dergelijke zaken gaat. Een ingebakken revolutie tegenover de ouderlijke macht. Dit is niets nieuws. Ook zij hebben op net dezelfde wijze gerevolteerd tegen hun ouders. Er moet ook mee worden rekening gehouden dat als kinderen gehoorzamen aan de ouders, dit niet is omdat zij vinden dat de ouders gelijk hebben, maar dat ze zich bewust zijn van de mogelijke gevolgen als ze niet gehoorzamen. Van begin af aan zijn het de ouders die de vrijheid van hun kinderen beperken omwille van diverse redenen: budget, bescherming en veiligheid, verantwoordelijkheid en, niet te onderschatten, de eigen ervaringen van de ouders. Ouders moeten zich hiervan bewust zijn. Dit wil niet zeggen dat zij daarom falen als ouder. Dit is wat men in de wetenschap een axioma noemt: iets wat je gewoon moet aannemen. Maar wees hierover niet wanhopig, want er komt een moment dat de kinderen zelf volwassen zijn en

beseffen dat de beperking van hun vrijheid noodzakelijk was en dat die enkel maar werd ingegeven door liefde, genegenheid en verantwoordelijkheid. Ook leraars beperken de vrijheid van kinderen, maar slechts voor een beperkte tijd en voor een beperkt aantal aangelegenheden. Daarom denk ik dat bepaalde wijsheden gemakkelijker ingang vinden bij kinderen via mensen die een beperkte invloed hebben op de beroving van hun vrijheid zoals bv. leraars en grootouders.

Het tweede belangrijke keerpunt in mijn leven kwam in het derde middelbaar. Hoewel Xaverius een Jezuïetencollege was, kregen we toch steeds meer les van leken. Tijdens een les godsdienst kwam de lerares op het lumineuze idee om de filosoof Carl Gustav Jung voor te stellen. Ik kon mijn oren niet geloven, een filosoof tijdens de godsdienstles in een streng katholiek college. Alternatieve ideeën waren dus toegelaten. Ik was dolblij want hoewel de katholieke leer goede elementen bevat, net zoals elke andere godsdienst, voelde ik mij toch niet echt aangesproken tot om het even welke godsdienst. Waarom verplicht een godsdienst de volgelingen tot het volgen en uitvoeren van procedures, rituelen, gebeden en gebruiken? Waarom kan bv de bijbel niet gewoon beschouwd worden als een mogelijke filosofie? Waarom beperken de diverse godsdiensten de vrijheid van de mensen? De geschiedenis heeft echter al meermaals aangetoond dat de mens zich niet laten beperken in zijn vrijheid. Eén van de belangrijke wetmatigheden in het leven van de mens is juist het streven naar vrijheid, ongeacht of die nu bestaat of niet. De vrijheid van meningsuiting is in de eerste plaats een menselijk recht! In het westen mogen we vandaag van geluk spreken dat we bij de uitoefening van dit recht niet worden opgesloten of gedood. Dit is nog steeds niet overal het geval. Hoewel godsdienst een belangrijk houvast kan zijn voor veel mensen blijf ik erbij dat het klakkeloos volgen van een bepaalde godsdienst, enkel en alleen maar uit traditie of omdat het nu éénmaal zo hoort, een vorm van extremisme is. In ieder geval, mijn interesse in filosofie en esoterie werd gelanceerd. Dit is tevens het jaar dat ik de eerste versie van dit boek ontwikkelde.

Belangrijk om weten bij het lezen van dit boek: dit boek bevat geen waarheden. Trouwens er bestaat niet zoiets als een universele waarheid. Iedereen heeft zijn eigen waarheid. Dit principe is inherent aan het idee van vrijheid. Dit boek heeft evenmin de bedoeling om te overtuigen of om bepaalde ideeën op te dringen. Ik vind dat je een filosofisch of esoterisch boek volledig vrijblijvend moet kunnen lezen. Oké, iemand die een bepaalde filosofie verkondigt zal dat zodanig doen dat het lijkt alsof het een waarheid behelst, maar dit is enkel maar zo omdat deze persoon om een bepaalde reden dit idee voor hem/haarzelf ervaart als waarheid. De enige bedoeling van dit boek is om jou als lezer te motiveren om een eigen filosofie te ontwikkelen en deze te delen met anderen. Ik heb reeds vele boeken gelezen over filosofie en esoterie, maar ik onthoud bijna nooit de schrijver, wel bepaalde van zijn/haar ideeën die voor mij waarde hebben. Door dan deze ideeën te mixen met eigen ervaringen en ideeën ben ik gekomen tot een eigen levensfilosofie die ik tracht zo goed mogelijk in praktijk om te zetten. Omdat ieder idee waardevol is, omdat iedere ervaring een bron van wijsheid is, ongeacht van wie de ervaring is, kan iedereen van iedereen leren ongeacht leeftijd, geslacht, ras,... Iedereen is leraar en leerling. Door elkaar beter te leren kennen, door elkaars standpunten beter te begrijpen, door elkaars ervaringen en ideeën uit te wisselen vergroot je de mogelijkheid tot verdraagzaamheid. Uit eigen ervaring weet ik dat veel mensen denken dat als ze zich inlaten met filosofie en/of esoterie ze rare blikken gaan krijgen. Het is waar dat er nog steeds een sfeer van taboe hangt rond deze onderwerpen, maar ik weet eveneens uit ervaring dat dit in zeer veel gevallen slechts schijn is. Steeds meer mensen staan open voor deze onderwerpen, maar dikwijls moet jij de eerste stap zetten. Je zal merken dat als het onderwerp ter sprake komt dat dit leidt tot een energierijke sfeer die uitnodigt tot meer. De band met de anderen wordt plots veel hechter. Voor mij zijn dergelijke gesprekken de grootste bron van wijsheid. Ik nodig iedereen uit om op deze manier in contact te treden met

anderen, ideeën en ervaringen uit te wisselen en deze te combineren met eigen ideeën en ervaringen om te komen tot een eigen levensfilosofie. Deze eigen levensfilosofie moet je niet maken voor anderen, maar in de eerste plaats voor jezelf. Je zal merken dat je hierdoor beter in het leven staat, je emotioneel een sterker persoon wordt met meer zelfvertrouwen. Je kent jou plaats in de wereld en er is niemand die het tegendeel kan beweren want een eigen levensfilosofie is altijd waar voor JEZELF!

Ik heb dit boek in de eerste plaats geschreven voor mezelf, maar er is nog een andere reden. Ik weet niet van waar het komt, maar sinds mijn 16 jaar heb ik zeer sterk het gevoel dat ik een bepaalde opdracht heb in dit leven op deze wereld, nl. het onderwerp van filosofie en esoterie bespreekbaar te maken bij zoveel mogelijk mensen. De taboe doorbreken. Volgens mij heeft dit te maken met de wetmatigheid van de 100ste aap die heeft aangetoond dat wanneer er voldoende entiteiten zijn die gelijkgestemd zijn, de rest automatisch volgt. Met andere woorden als er voldoende mensen zijn op de wereld die beseffen dat ze zowel leraar als leerling zijn, dan zal dit idee automatisch ingang vinden bij alle andere mensen in de wereld waardoor de wereld beter wordt om in te leven. We moeten terug naar de oorsprong, naar de tijd vóór godsdiensten, vóór staten en grenzen, vóór economiën, vóór dat tijd bestond,...

Tenslotte wens ik nog mee te geven dat niets in dit boek gestoeld is op enige wetenschappelijke basis. Dit boek is slechts het resultaat van gevoelens, redeneringen en ervaringen. Later zal je lezen dat dit ook de drie hoofdingrediënten zijn van mijn levensfilosofie. Kortom ik heb geen speciale graad, ik bezit geen speciale kennis, ik bezit geen speciale technische vaardigheden of wat dan ook. Ik ben gewoon iemand op zoek naar zichzelf en op zoek naar zijn plaats in dit bestaan. Iedereen is in staat om dit ook te doen! De wetenschap zoals deze al jaren beoefend wordt, heeft de mensheid geen windeieren gelegd als het gaat om technologische vooruitgang, maar tegelijkertijd beperkt de wetenschap de mens op persoonlijke ontwikkeling. De wetenschap heeft de pretentie om waarheden te verkondigen op basis van een "wetenschappelijk" kader dat bepaalt als aan die of die voorwaarden voldaan zijn, de theorie als bewezen wordt beschouwd. De mens heeft zich vervolgens de gewoonte aangemeten om dergelijke theorie dan ook als universele waarheid aan te nemen. Op dat punt zijn godsdienst en wetenschap eigenlijk niet zo verschillend. Gevaarlijke materie dus indien hiermee niet verantwoordelijk wordt omgesprongen.

II. Hoofdstuk 1: Wat is filosofie ?

Wat is filosofie eigenlijk ? Klassiek krijg je dan als antwoord: “de wetenschap die een antwoord tracht te vinden op een aantal existentiële vragen”. Vragen zoals: “waar kom ik vandaan ?”, “waar ga ik naartoe ?”, “wat is de zin van het leven ?”. Stuk voor stuk vragen die filosofen al sinds het begin der tijden trachten te beantwoorden.

Hoewel de antwoorden op deze vragen zeer interessante theoriën tot gevolg hebben, moet je realistisch zijn en besluiten dat een wetenschappelijk sluitend antwoord op deze vragen onmogelijk is. De reden dat op deze vragen geen sluitend antwoord kan gegeven worden, is omdat wij hiervoor nog niet klaar zijn. Bewijs hiervan is onder andere dat veel mensen helemaal niet open staan voor deze materie. Angst om afgedaan te worden als “halve gare”.

Als je echter filosofie beperkt tot de definitie in de eerste paragraaf van dit hoofdstuk, dan klinkt dat toch ongelooflijk zwaarwichtig, niet ? Dit beperkt nu juist de toegankelijkheid van dit onderwerp. Dat creëert nu net het taboe-gehalte. Verschillende mensen hebben mij bevestigd dat je niet met iedereen over filosofie kan praten omdat dit vaak wordt geassocieerd met intellectuele, theoretische en hypothetische stellingen waarmee je in het echte leven niet verder kunt. Ik definieer filosofie op een andere manier: “filosofie is elke mening die iemand verkondigt over ongeacht welk onderwerp EN die deze mening op een redelijke manier kan uitleggen”. Ooit had ik eens een discussie met iemand over de definitie van filosofie. Iemand die enorm sceptisch en gesloten stond ten opzichte van het begrip filosofie zoals hij dat in gedachten had. Ik kon hem hiervan ook niet afbrengen. Vervolgens heb ik het over een andere boeg gegooid en ik vroeg hem hoe hij de ideale politieke structuur zag in België. Daarop volgde een monoloog van minstens een half uur waarin hij zijn ideeën uiteenzette en hoe hij het één en ander zou aanpakken. Na dat half uur zei ik tegen hem: “voilà, dat is nu filosofie, politeia van Plato gaat over net hetzelfde onderwerp!” Met andere woorden filosofie kan gaan over politiek, liefde, natuur, leven, dood, reïncarnatie, godsdienst, kunst, economie en ga zo maar door. Vanaf het moment dat je een goed onderbouwde EIGEN mening hebt over welk onderwerp dan ook, heb je aan filosofie gedaan. In ieder van ons schuilt een filosoof met waardevolle kennis en ervaring ongeacht de leeftijd, graad van opleiding, sociale status en ras, die anderen kunnen helpen.

Waarom is filosofie nu zo belangrijk ? Het is eigenlijk een soort oefening die je in staat stelt om te relativiseren. Hoe meer je oefent, hoe beter je kan relativiseren. Hoe beter je kan relativiseren, hoe rustiger je wordt. Filosofie helpt je een toestand te verkrijgen van innerlijke rust en evenwicht. Als je rust en evenwicht uitstraalt dan heeft dit een positief effect op je omgeving die automatisch deze rust overneemt. Denk hierbij terug aan de theorie van de 100ste aap en heel de wereld wordt rustiger, vrediger en evenwichtiger en misschien zijn we dan als mensheid klaar voor de volgende stap en krijgen we wel een beetje meer inzicht in de antwoorden op de vragen van de eerste paragraaf,...

Als je daarentegen je leven leeft op basis van een opgelegd/aangeleerd geloof of je leeft je leven op basis van geen enkel geloof dan bestaat de kans dat je bij een serieuze tegenslag verzeild geraakt in een vicieus doemdenkscenario. Als je niet hebt nagedacht over de dingen van het leven besluit je al snel dat alles en iedereen zich tegen jou heeft gekeerd met een mogelijke depressie tot gevolg. En het is verdomd moeilijk om daaruit te geraken. Ik spreek hierbij uit eigen ervaring.

Je denkt nu dan misschien: “hé, hoe kan dat nu, mijnheer zit in de inleiding eerst te verkondigen dat hij vanaf zijn 16 jaar actief bezig is met filosofie wat volgens hemzelf hem juist

moet behoeden van doemdenken en nog geen hoofdstuk verder spreekt hij van een depressie ?!" Inderdaad, achteraf bekeken, heeft het leven mij een wijze les geleerd, ... achteraf bekeken. Ik was 30 jaar, bekomen van mijn eerste echtscheiding, een goede job, een nieuw lief, vol van energie, vol zelfvertrouwen en trots op mijn eigen levensfilosofie, kortom het ging mij enorm voor de wind. Ik dacht nog bij mezelf: "Peter, je bent goed bezig man!" Nog geen jaar later begonnen de tegenslagen zich op te stapelen. De goede job ging verloren, ik werd beschuldigd in 4 strafdossiers, mijn gezondheid liet het afweten en mijn tweede huwelijk sneuvelde. Ik kreeg op een korte termijn "uppercuts" te verwerken op zakelijk gebied, financieel gebied en persoonlijk gebied met als gevolg dat ik "knock-out" onderuit ging. Iedereen en alles was tegen mij. Ik had geen zin meer om uit mijn bed te komen, er spookten gedachten in mijn hoofd rond zoals "als ik nu niet meer zou wakker worden 's morgens dan zou ik dat niet echt erg vinden". Altijd had ik verkondigd: "ik een depressie ?, nee, daarvoor ben ik een veel te positief en sterk persoon. Deze hoogmoed van mij was volstrekt ongeoorloofd. Een extreme instelling die bovendien indruiste tegen mijn eigen levensfilosofie. Ik moest een lesje krijgen in nederigheid en het leven moest mij terug "on track" krijgen. Gelukkig voor mij was er iemand die zeer wijze woorden heeft gesproken die ervoor hebben gezorgd dat ik mij traag, maar zeker herpakte. Hij zei tegen mij: "Peter, als je neer blijft liggen dan weet je één ding met zekerheid, dan is het definitief gedaan. Je bent het aan jezelf verschuldigd om terug recht te kruipen!"

Het leven zit vol met valkuilen en uitdagingen. De kunst bestaat erin om deze te benaderen vanuit je eigen levensfilosofie. Ik heb moeten vaststellen dat ik had opgehouden met oefenen en dat ik was afgedwaald in een periode van oppervlakkigheid. Ik durf nu wel te zeggen dat ik blij ben met deze ervaring want het heeft mij bijzonder veel geleerd. Dit laatste heet dan "relativeren".

Uit het voorgaande mag blijken dat de creatie van gefundeerde meningen (= filosofie) van onschatbare waarde kan zijn voor de bedenker. Als we echter in gesprek gaan met iemand anders dan hebben we van nature uit de neiging om zijn of haar mening te ontcrachten en bovendien de eigen mening bevestigd te zien als de enige juiste. In de inleiding had ik al gezegd dat er niet zoïets bestaat als een universele waarheid. Ieder heeft zijn of haar eigen waarheid. Filosofie heeft niets te maken met het vellen van een oordeel. Wie ben jij trouwens om een oordeel te vellen over iemand anders zijn of haar eigen filosofie ? Tracht op een onbevooroordeelde manier elkaars meningen te appreciëren en je open te stellen voor andere ideeën en stellingen want ze kunnen jouw wijsheid alleen maar vergroten. Beschouw nooit je eigen filosofie als universele waarheid. Op die manier erken je je bescheidenheid.

Je zal al snel merken dat het helemaal niet zo éénvoudig is om een sluitende en gefundeerde mening te ontwikkelen zonder je eigen huidige persoonlijkheid in vraag te stellen. Je zal merken dat je handelingen in het dagelijkse leven niet altijd in overeenstemming zijn met je beredeneerde levensfilosofie. Met andere woorden je gaat jezelf tegenkomen. Dat is wat filosofie zo moeilijk maakt. Je moet kunnen toegeven dat je verkeerd bezig bent, je moet de wil kunnen opbrengen om jezelf te veranderen en je moet het lef hebben om je mening te delen met andere mensen. Ik spreek inderdaad over lef hebben, want het spreekt voor zich dat je ook in gesprek met anderen met jezelf gaat geconfronteerd worden.

Om terug te komen op de oorspronkelijke vraag: "wat is filosofie ?" Voor mij betekent filosofie het vormen van gefundeerde meningen over zoveel mogelijk dingen van het leven met als doel innerlijke rust en evenwicht. Het zijn dus niet de existentiële vragen die centraal staan, noch de antwoorden erop. Evolueren naar een evenwichtige persoonlijkheid voor jezelf, dat staat centraal.

III. Hoofdstuk 2: De kloktheorie

Toen ik 18 jaar was en school liep aan de universiteit te Antwerpen in de richting T.E.W. moest ik voor het vak filosofie een boek lezen over de zin van het leven ter voorbereiding voor het examen. Aangezien ik niet iemand ben die gewoon van buiten leert wat er in dat boek staat, heb ik bepaalde elementen gebruikt van dit boek, waarin ik mij kon vinden en die in overeenstemming waren met mijn eigen levensfilosofie, om mijn eigen theorie te ontwikkelen: de kloktheorie. Tot op de dag van vandaag tracht ik deze theorie ook in de dagelijkse praktijk toe te passen hoewel dit zeker niet altijd even gemakkelijk is.

Wat behelst nu deze kloktheorie ? Tijdens mijn vele uren van oefening in filosofie, zowel door eigen redenering en analyse, als door gesprekken met anderen heb ik vastgesteld dat de mens, de wereld en de maatschappelijke ontwikkelingen veelal dualistisch van aard zijn. Bovendien heb ik gemerkt dat deze dualiteit niet zomaar een dualiteit is, maar een dualiteit van extremen. De mens is dermate vertrouwd geraakt met duale extremen dat ook onze woordenschat hieraan is aangepast. De jeugd van tegenwoordig doet er zelfs nog een schepje bovenop door allerlei voorvoegsels toe te voegen zoals “kei”, “mega”, “giga”, ... om het bestaande extreem nog extremer te maken. Goed en slecht, juist en fout, licht en donker, hoog en laag, gevoel en ratio, man en vrouw, rijk en arm,... Hoewel er gradaties bestaan, lijkt dat niet zo in gesprekken. Ook als we voorbeelden gebruiken om iets uit te leggen, wordt het beter begrepen als je het uitlegt met behulp van extremen. Doordat we met zoveel extremen worden geconfronteerd, bestaat het gevaar dat, als we er niet bij nadenken, we deze extremen ook in praktijk brengen. Doordat extremen per definitie ver uit elkaar liggen, leidt dit tot botsingen, conflicten, onverdraagzaamheid,...

Ik geef hierna een aantal concrete voorbeelden die aantonen dat de praktijk van extremen effectief bestaat.

De twee belangrijkste economische systemen die elkaar al sinds mensenheugenis beconcurreren zijn liberalisme en socialisme. In de praktijk eigenlijk verkracht tot kapitalisme en communisme. Het eerste systeem is gebaseerd op het principe van “survival of the fittest”, het andere systeem zou in principe alles verdelen onder iedereen ongeacht de geleverde inspanning. Het hoeft toch geen betoog dat beide vernoemde systemen eigenlijk extremen zijn die geen van beide deugen. Tracht beide systemen eens praktisch toe te passen in je huidige werkomgeving en je zal moeten toegeven dat geen van beiden erg motiverend werken. Als het niet werkt in een micro-omgeving, geloof het of geloof het niet, maar dan werkt dat ook niet in een macro-omgeving. De reden is evident want, afgezien van de schaalgrootte, zijn beide omgevingen in essentie hetzelfde: beiden bestaan in de eerste plaats uit mensen!

De evolutie van de seksuele beleving in de 20ste eeuw. Vanaf het begin van de 20ste eeuw tot ongeveer einde jaren '50 was seks een taboe bij uitstek. De wiegende heupen van Elvis Presley werden rechtstreeks uit de hel bestuurd, het was het werk van de duivel. Vanaf de jaren '60 en zeker in de jaren '70 had je de periode van “flower power” waarin seksuele omgang met jan en alleman de algemene trend waren. Hoe vettiger, hoe prettiger ! “Sex, drugs and rock 'n roll”. Eind jaren '80, begin jaren '90 reageerde heel de wereld geschokt naar aanleiding van de bekentenis van de acteur Rock Hudson niet alleen omdat hij homofiel was, maar vooral omdat hij besmet was met het AIDS-virus. Toen vervolgens ook nog eens Freddie Mercury geveld werd door dezelfde ziekte, schoten de “veilig-vrijen”-campagnes als paddestoelen uit de grond.

De evolutie van de spirituele beleving en filosofie. Iedereen kent vanop school de verhalen over de grote Griekse wijsgeren zoals Plato, Aristoteles en Socrates die leergierige studenten onderrichtten in filosofie. Mij leek het soms dat ze in die tijd niets anders deden dan filosoferen. In de middeleeuwen kreeg de kerk veel meer vat op de mensen waardoor alternatieve wetenschappen als gevaarlijk beschouwd werden. Ook hier was zagezegd de duivel aanwezig met als gevolg dat bv heksen eindigden op de brandstapel. In de 18de eeuw had je dan weer het tijdperk van de verlichting waarin de interesse in filosofie opnieuw even, letterlijk, opflakkerde om dan vervolgens weer te worden ondergedompeld in een bestaan van taboe dat tot op vandaag nog niet helemaal verdwenen is. Je zou ook kunnen stellen dat de mensheid in de oudheid eerder vooruitgang boekten op gebied van mens-zijn eerder dan op technologisch gebied en dat vervolgens eerder vooruitgang werd geboekt op technologisch vlak in tegenstelling tot het filosofische vlak. Ik kan mij zelfs niet van de indruk ontdoen dat de mensheid in zijn geheel zelfs achteruitgang heeft geboekt op gebied van de filosofie en de esoterie. Ik kan zeer moeilijk begrijpen hoe het komt dat onderzoekers het bestaan hebben bevestigd van zeer hoogwaardige culturen zoals de maya's, de grieken, de egyptenaren, de romeinen, dat er in die culturen geen taboe heerste rond astrologie, waarzeggerij, filosofie, kaartleggerij, hekserij, mythologie,... en dat daarvan zo weinig is overgebleven nu, in een periode van ongelooflijke technologische vooruitgang in de afgelopen 150 jaar? De slinger van de klok is precies blijven botsen aan ene kant. Volgens mij is de kerk hiervoor, voor een groot deel verantwoordelijk. De kerk heeft de bijbel misbruikt om de mensen te indoctrineren en te onderwerpen aan een resem van rituelen en tradities onder de dreiging van eeuwig ongeluk in de hel bij de minste weerstand. In plaats van de bijbel te beschouwen als een geschenk voor de mensheid vanwege een aantal zeer wijze filosofen heeft de kerk de bijbel gekatapulteerd tot universele waarheid. Eigenlijk is de kerkelijke organisatie de langst bestaande sekte. Zelfs tot op vandaag tracht de kerk een aantal overdraagbare principes staande te houden: een vrouwelijke priester wordt niet getolereerd, een tweede huwelijk voor de kerk is quasi onmogelijk, je kan niet huwen als je niet gedoopt bent,... Met andere woorden, als je je niet aan de regels houdt, dan ben je niet welkom. Gelukkig dat de slinger nu terug in beweging is geraakt, want ik merk wel dat steeds meer mensen open staan voor filosofie en esoterie. Het tijdperk van de waterman is aangebroken. De waterman staat symbool voor stromend water wat zelf dan weer symbool staat voor de overdracht van kennis. Dit is meteen ook de reden van de groeiende impopulariteit van de kerk. De mensen beginnen opnieuw na te denken en volgen niet langer klakkeloos de één of andere zelfverklaarde goeroe. Ik hoop dat dezelfde evolutie zich zal voordoen in de islam want ook hier staat de praktijk in schril contrast tot wat volgens mij de filosoof Mohammed bedoeld heeft.

Een vergelijkbare trend bestaat in de continue strijd tussen de beoefenaars van de natuurwetenschappen en de beoefenaars van de menswetenschappen. Het is nog niet zolang dat bepaalde mensen de beide wetenschappen combineren.

Als je nu bovenstaande voorbeelden analyseert dan kan je vaststellen dat de evolutie alles weg heeft van de slinger van een klok. De evolutie start bij een extreem, dit is daar waar de slinger de klok raakt. Een hels kabaal! Oei, we zijn precies verkeerd bezig, we moeten veranderen. Hupsakee de slinger slaagt volledig door naar de andere kant van de klok (het andere extreem). Wederom een hels kabaal en de mens schiet opnieuw wakker. Dit was dan toch niet zo'n al te beste verandering,... Oké, we veranderen, maar niet zo drastisch als de vorige keer. We blijken dan toch iets te leren uit onze vorige ervaringen. De slinger vertrekt opnieuw naar de andere kant, maar niet meer zo agressief, dus het kabaal wordt iets minder. Dit gaat zo maar door tot de slinger netjes in het midden tot stilstand komt. En dan is er eindelijk rust en evenwicht.

Ik stel mij nu de vraag: als je nu weet dat elke evolutie eindigt met de slinger netjes in het midden, dat elke evolutie eigenlijk streeft naar rust en evenwicht, dat elke bons (extreem) aanleiding geeft tot pijn, paniek en verdriet zou het dan niet logischer en verstandiger zijn om ineens de gulden middenweg te bewandelen? Want heel eerlijk gezegd, vind ik dat we bijzonder veel tijd aan het verliezen zijn als mensheid door steeds de wegen van het extreme te bewandelen.

De vraag die je hierbij terecht kan stellen, is of deze extreme ervaringen nu net niet noodzakelijk zijn om de gulden middenweg te vinden? En nu juist hierin ligt ook de dualiteit van filosofie. Aan de ene kant heb je je relatie met jezelf als individu met jouw eigen streven naar evenwicht en aan de andere kant heb je je relatie met alle andere mensen. Als je nu aan filosofie doet, maar je beperkt je tot enkel de eerste relatie, dan denk ik inderdaad dat het onvermijdelijk is dat je bepaalde extreme ervaringen (meestal negatieve) moet ondergaan om je te begeleiden naar het juiste pad. Jezelf beperken tot jezelf is op zich een extreme situatie wat dus per definitie te vermijden is. Zoals eerder gesteld, is je eigen filosofie steeds waar voor jezelf, maar het gevaar bestaat dat je daar zo van overtuigd geraakt dat je je eigen waarheid gaat beschouwen als universele waarheid en dat je andere mensen gaat proberen te overtuigen van deze waarheid als enige juiste waarheid. In dat geval sta je niet meer ver af van een dictator of sekteleider die net hetzelfde doen. Met andere woorden, ieder van ons heeft de gemeenschap nodig om te kunnen leren van andermans ervaringen en wijsheid. Het is toch niet nodig dat jij een extreme ervaring moet ondergaan als iemand anders je hierin al is voorgegaan? Je moet altijd jezelf kunnen relativeren, jezelf in vraag stellen en je hierin bescheiden opstellen want je bent slechts één klein radertje in een gigantisch netwerk. Door echter in relatie te treden met de gemeenschap help je niet alleen jezelf maar ook de anderen met wie je in relatie treedt.

Je moet uiteraard ook opletten voor het tegengestelde extreem waarbij je jezelf volledig wegcijfert en jezelf volledig onderwerpt ten dienste van anderen. Je stelt je extreem nederig op t.o.v. de anderen en je incasseert de problemen en moeilijkheden van anderen. Als je dan geen aandacht hebt besteed aan je relatie met jezelf dan bega je emotionele zelfmoord. Bovendien help je eigenlijk enkel maar op een oppervlakkig niveau want je hebt geen evenwicht gezocht tussen jezelf als individu en de gemeenschap. Je biedt op dat moment die persoon wel de materiële voordelen al dan niet gecombineerd met een onbaatzuchtig gevoel van liefde waardoor die persoon zich alleszins een pak gelukkiger zal voelen, maar je mist de kans op wederzijdse groei. Het is sowieso bewonderenswaardig dat mensen zich kunnen wegcijferen ten gunste van anderen, maar verlies jezelf daarbij niet uit het oog, want volgens mij is dat niet de bedoeling van het leven. Als het leven bepaalde personen elkaar laat ontmoeten, dan heeft dit een reden. En die reden is nooit éénzijdig, maar altijd wederzijds (dual). Er bestaat niet zoiets als een goeroe en een volgeling. We zijn allemaal altijd leraar EN leerling! Dus ook hier moet je trachten de gulden middenweg te bewandelen en een evenwicht trachten te zoeken tussen jezelf als individu en de rest van de gemeenschap. Een evenwicht tussen ZELFvertrouwen en bescheidenheid. Alleen dan kan je als mens groeien en evenwicht bereiken en is het misschien niet altijd meer nodig dat het leven je eerst extreme ervaringen laat ondergaan om je les te leren. Ik ben ervan overtuigd dat wij allen bepaalde lessen moeten leren in dit leven en deze lessen zul jij ook moeten leren. Jij hebt echter de keuze (vrijheid) om spontaan te trachten dit te doen door onmiddellijk de gulden middenweg te bewandelen door in relatie te treden met de mensen rondom jou, of dit niet te doen. Doe je dit niet, dan zal het leven je een handje toesteken d.m.v. extreme ervaringen.

Ik tracht elke dag opnieuw deze theorie om te zetten in praktijk omdat ik weet dat ik als individu ook streef naar rust en evenwicht. En aangezien ik niet iemand speciaal ben in vergelijking met anderen lijkt het mij redelijk evident dat ook mijn medemens streeft naar rust

en evenwicht. Ondanks mijn intentie om op een bewuste manier mijn theorie in praktijk te brengen, blijft het toch een evolutie van vallen en weer opstaan. Er zijn zoveel afleidingen in het leven die je afbrengen van het beredeneerde pad. Op regelmatige tijdstippen eens vallen kan helemaal geen kwaad. Iedereen is al eens verdwaald. Maar terug opstaan, dat is waar het om draait. Even omkijken en het lef hebben om te zien waardoor je bent gevallen. Om vast te stellen en toe te geven dat je fout was en de wijsheid van deze les mee te nemen naar de toekomst.

Ook de natuur is constant op zoek naar evenwicht. Dit kan je merken aan de verschillende natuurrampen die het gevolg zijn van een voortdurend verkrachten van de natuur vanwege de mensheid.

Ik denk dus dat je gerust kan stellen dat het streven naar evenwicht en rust een bovennatuurlijke wetmatigheid is die het leven ons wil aanleren, niet enkel als individu, maar ook als gemeenschap. Om het met de woorden van Michael Jackson te zeggen: "If you wanna make the world a better place, take a look at yourself and make the change".

Er zijn hierboven al verschillende voorbeelden gegeven van het bestaan van de dualiteit in het leven. Ook de mens als individu is een duaal wezen wat blijkt uit de wisselwerking tussen ratio en gevoel. Over het algemeen wordt gesteld dat vrouwen eerder handelen vanuit hun gevoel en dat mannen eerder handelen vanuit hun ratio. Er zijn talloze boeken geschreven over de fundamentele verschillen tussen mannen en vrouwen: de verschillende manier van denken, de verschillende manier van problemen aanpakken, de verschillende manier van liefhebben,... Welnu ondanks het feit dat veel anecdotes erg bekend in de oren klinken, geloof ik niet in het verschil tussen man en vrouw. Pas op, hetgeen in de boeken wordt geschreven over de verschillen tussen man en vrouw zijn in zeer veel gevallen op vandaag terug te vinden in de dagelijkse praktijk, maar de boeken gaan ervan uit dat de vrouw fundamenteel verschillend is van de man als individu en dat dit een statisch gegeven is. Men geeft de verschillen aan met de bedoeling dat man en vrouw elkaars leefwereld beter zouden begrijpen zodat ze hiermee kunnen rekening houden in hun dagelijkse omgang. "Rekening houden met" betekent eigenlijk "water in de wijn doen". Dit houdt in dat men zich erbij neerlegt dat de verschillen een vast gegeven zijn en dat we manieren moeten vinden om compromissen te sluiten. Volgens mij is dit op de lange termijn een onhoudbare situatie omdat vroeg of laat één van beide partners in de relatie gaat vinden dat hij of zij toch net iets meer water bij de wijn doet dan de ander, en dan zijn we weer vertrokken. Bij het maken van dergelijke compromissen ligt de focus op je partner. Jij moet een stuk vrijheid/persoonlijkheid opgeven ten voordele van je partner. En als je verliefd bent in het begin dan is dat allemaal geen probleem. Je bent zelfs graag bereid tot allerlei opofferingen omdat je in een roes van verliefdheid leeft. Maar spijtig genoeg is bij de meeste personen deze periode eindig. En dan kom je ineens tot de vaststelling dat je een soort "koude oorlog" hebt gecreëerd waarbij geen van beiden zich echt gelukkig voelt, maar er niets aan verandert omwille van de nefaste praktische gevolgen,... Zoals ik al zei, onhoudbaar op de lange termijn... Vroeg of laat barst de bom. Het grote aantal echtscheidingen staven voorgaande stelling. Ik ben trouwens zelf twee maal gescheiden en ik heb net dezelfde fouten gemaakt als zoveel anderen.

In mijn theorie van de klok zijn man en vrouw twee extremen net zoals zuiver gevoel of zuiver ratio. Iedere vrouw heeft ook "mannelijke" eigenschappen en iedere man heeft ook "vrouwelijke" eigenschappen. Met andere woorden wens ik niet te spreken over man en vrouw, maar over een individu met eigenschappen, de één gelijk aan de ander en niet fundamenteel verschillend. Hoe gelijk man en vrouw als individu wel zijn, blijkt duidelijk bij homofielen en lesbiennes. Ik kom nu terug op de bovennatuurlijke wetmatigheid, nl het streven naar evenwicht en rust en de bestaande dualiteit tussen het individu en de

gemeenschap. In een relatie is je partner eigenlijk de gemeenschap. Ieder van jullie streeft naar de gulden middenweg waarbij ratio en gevoel evenwichtig naast elkaar bestaan en waarbij geleerd wordt van de ervaringen en wijsheden van je partner, maar zonder de bedoeling om compromissen te sluiten. Net zoals bij iedereen anders moet je ook het evenwicht vinden tussen je eigen levensfilosofie met inachtnaam van je eigen bescheidenheid en het respect voor de levensfilosofie van de ander. Je moet in de mogelijkheid kunnen zijn om te zeggen “we agree to disagree” zonder enige vorm van beoordeling of veroordeling. Op die manier streven zowel man als vrouw eigenlijk naar hetzelfde doel nl evenwicht en rust ieder vanuit hun eigen zelf, maar tegelijkertijd ook samen met de ander. Je reageert niet langer als vrouw of als man, maar beiden als een evenwichtig individu. Als je dit doel kan bereiken dan word je automatisch ook één en dat is volgens mij een éénheid die wel de tand des tijds kan doorstaan omdat je niet uitgaat van verschillen en compromissen, maar wel van gelijkenissen en samenhangigheid.

De universele wetmatigheid van het streven naar de gulden middenweg houdt ook in dat geen enkele persoonlijkheid een statisch gegeven is. Er zijn mensen die hun ouderdom misbruiken als drogreden om niet meer te veranderen als persoonlijkheid. “Je zult mij moeten nemen zoals ik ben”. Bullshit eerste klas! Iedereen kan veranderen, maar je moet er natuurlijk wel iets voor doen. Stilstand is achteruitgang. Het leven bestaat in de eerste plaats uit de zoektocht naar evenwicht en dat is niet iets wat je op één leven kan bereiken, dus je mag daar dan ook nooit mee ophouden. Trouwens je moet steeds rekening houden met het gegeven dat het streefdoel van evenwicht niet iets is wat je alleen moet bereiken, maar iets dat je moet bereiken met de volledige mensheid. Als je dan zo arrogant bent om te denken dat je levensfilosofie afgewerkt is en het niet meer nodig is om jezelf in vraag te stellen dan zondig je tegen de filosofie zelf en geraak je vastgeroest in één bepaalde zienswijze. Zoals ik al in de inleiding verwoordde, is vasthouden aan één standvastige filosofie een extreme houding. Op die manier word je een volgeling i.p.v. een evenwichtig individu. Of je nu een passieve volgeling wordt van je eigen filosofie of die van iemand anders, dat maakt geen verschil. Een passieve volgeling geeft zijn vrijheid op en dat is altijd nefast voor de vooruitgang.

Ratio en gevoel zijn communicerende vaten wat wil zeggen dat het één de ander compenseert. Als je één van beide uitschakelt, vervalt je in een onevenwichtige en dikwijls ook een te radicale situatie. Wanneer je niet langer werkt aan je filosofie schakel je eigenlijk de ratio uit zodat gevoel de overhand krijgt. Dit kan dan leiden tot bv hoogmoed, egoïsme,... . Ik geef hierna een voorbeeld uit mijn eigen jeugd dat het voorgaande mooi bewijst. Als kind kon ik absoluut niet tegen mijn verlies bij spelletjes. Als ik een spelletje verloor dan voelde ik mij razend en hulpeloos want ik had hier geen controle over. Het gevolg was dat ik de sfeer verpestte voor iedereen en dat op den duur niemand nog veel zin had om met mij een spelletje te spelen. Tot overmaat van ramp verloor ik ook nog eens bijna altijd. Toen ik voor de eerste keer mijn theorie ontwikkelde, besepte ik dat het gevoel duidelijk de overhand had en dat er zich dus een onevenwichtige situatie voordeed. Ik heb toen met mijn ratio de volgende bedenking gemaakt: “door de manier waarop ik steeds reageer, wil niemand meer met mij spelen, ik verzoek voor alle aanwezigen de sfeer inclusief mezelf en per slot van rekening hangt mijn leven hier toch niet vanaf, het is tenslotte maar een spelletje”. Toen gebeurde er iets merkwaardigs. Doordat ik het irrationele gevoel samenbracht met ratio verdween, van de één op de andere moment, dat irrationele gevoel. Ik speelde nog altijd wel om te winnen, maar plots bleef ik normaal doen in geval van verlies. Je kan je niet voorstellen welk ander gevoel in de plaats kwam. Ik voelde mij werkelijk bevrijd! Een ander gevolg was dat ik ook plots meer spelletjes won. Het voorgaande lijkt banaal, maar het leven had mij een wijze les geleerd, nl dat de samenvoeging van gevoel met ratio leidt naar evenwicht en dat evenwicht leidt tot bevrijding. Hoe fantastisch is dat!

Volgens mij is het net zo in de relatie tussen geliefden. De ene compenseert de andere. Het is niet de bedoeling dat de ene de andere overheerst of dat de ene zich moet aanpassen aan de andere. Je moet beiden samenbrengen tot een elkaar aanvullende éénheid. Als je hierin slaagt, leidt dat tot bevrijding.

Ik kom nog even terug op het stuk uit mijn leven dat ik besproken heb in hoofdstuk 1. Ik heb toen verteld van mijn achteréenvolgende tegenslagen met een kleine depressie als gevolg. Dit sluit perfect aan bij dit hoofdstuk m.b.t. het gezegde “stilstand is achteruitgang”. Ik moet toegeven dat ik periodes heb gekend waarbij ik was gestopt met aan filosofie doen op een actieve manier. Ik verloochende mijn eigen levensfilosofie zonder dat ik dat besepte. Ik kwam in een oppervlakkige periode terecht. Ik was hoogmoedig geworden, ik dacht dat ik de wereld aankon en dat regels niet voor mij van toepassing waren. De gevolgen heb ik beschreven in hoofdstuk 1. Dat is dus wat er gebeurt als je ophoudt met filosofie. Ik moest ook zeer goed beseffen dat ik hiermee niet enkel mezelf onrecht aandeed, maar tegelijkertijd de hele mensheid, want dit akkefietje van mij heeft de realisatie van het gezamenlijke doel (gezamenlijk evenwicht, éénheid onder alle mensen) ernstig verstoord. We zijn dan als mensheid precies de processen van Echternach aan het doen. Toen ik alles achteraf analyseerde van A tot Z, dan moet ik zeggen: “het leven had gelijk” en daar ben ik nu dankbaar voor hoewel de gevolgen van deze periode mij tot op vandaag nog achtervolgen.

IV. Hoofdstuk 3. De kracht van relativeren

Wat betekent nu juist relativeren? Relativeren is het samenbrengen van gevoel en ratio zodat een evenwicht wordt bereikt. Zoals blijkt uit het vorige hoofdstuk leidt de samenvoeging van gevoel en ratio ook tot éénheid en bevrijding. Evenwicht brengt dus éénheid en bevrijding. Relativeren is dus het streven naar éénheid en bevrijding.

In het vorige hoofdstuk heb ik een voorbeeld gegeven waarbij mijn irrationeel gevoel verdween door de samenvoeging met ratio. Het omgedraaide werkt uiteraard ook waarbij een zuiver rationele stelling wordt gerelativeerd door toevoeging van gevoel. “Liegen is oneerlijk en moet bestraft worden” is een zuiver rationele stelling. Maar onder bepaalde omstandigheden kan misschien een “leugentje om bestwil” aanvaard worden. De aanvaarding houdt in dat je je gevoel hebt laten spreken m.b.t. de omstandigheden zodat de zuiver rationele stelling gerelativeerd wordt.

Afgezien van het rechtstelsel die mensen beoordeelt en veroordeelt op basis van rationele feiten en wetten heb ik gemerkt dat de meeste discussies tussen mensen ontstaan vanuit een gevoel. Het gevoel onrechtvaardig behandeld te zijn. Meestal blijft de discussie in het gebied van het gevoel waardoor de meeste ruzies ontaarden in een irrationeel over-en-weer-geslingert van allerlei verwijten met als uiteindelijke doel de andere emotioneel zo hard mogelijk te raken en het gevecht te winnen. Blijkbaar zit die irrationele vechtlust in ons “zijn” ingebakken. Als we dus niet relativeren, krijgen we dus een soort van dierlijk gevecht. Op grote schaal noemt men dit oorlog. De eigen mening wordt beschouwd als universele waarheid, filosofie houdt op en extremistisch gedrag is het gevolg.

De kracht van relativeren bestaat er dus in om oorlog zowel op kleine, als op grote schaal te vermijden. Het bestaat erin om evenwicht te brengen met als uiteindelijke doel “bevrijding”. Het is die bevrijding die jou en vervolgens ook de mensheid op een hoger bewustzijnsniveau brengt. En misschien verdienen we dan het recht om inzicht te verkrijgen in het ultieme doel van het leven. Het grotere plan.

Ik tracht voor mezelf in discussies deze uitdaging aan te gaan, maar dat is gemakkelijker gezegd dan gedaan, want ik merk ook bij mezelf dat gevoel een serieus loopje met jou kan nemen. Gevoel is een bijzondere sterke kracht waaraan je moeilijk kan weerstaan. Het lijkt wel de drugs van de menselijke dualiteit. De weg van het gevoel is duidelijk de weg van de minste weerstand. Ik probeer dus in een ruzie mijn hoofd erbij te houden. Ik wik en weeg steeds mijn woorden zodat ik mij niet betrap op een irrationeel verwijt. Bovendien verkiez ik de stilte wanneer de irrationele verwijten mijn kant op komen want anders hebben we toch nog oorlog. Dan kan de discussie beter hernomen worden als de gemoederen wat bedaard zijn. Enkel dan kom je tot een evenwichtige oplossing omdat gevoel en ratio in evenwicht zijn.

Tot voor kort betrapte ik mezelf meermaals dit gevecht te verliezen in een discussie met mijn vader. Hij kon als geen ander het bloed van onder mijn nagels halen door mij het gevoel te geven dat ik niets kon en niets begreep. Het leek wel alsof ik een idioot was. Bij aanvang van een dergelijke discussie kon ik mij nog redelijk inhouden en trachtte ik rustig te blijven en te relativeren, maar naar mate de discussie langer duurde, begon mijn bloed meer en meer te koken. Altijd ontaardde een discussie met mijn vader in een scheldtirade met maar één doel: emotioneel vernietigen van de tegenpartij! Als hij dan naderhand naar huis ging, was ik doodongelukkig, want ik had, iemand waarvan ik hield, veel pijn berokkend. Dit voorbeeld illustreert dat de uitdaging niet gemakkelijk is, maar dat als je niet slaagt dit resulteert in twee ongelukkige mensen. Inmiddels is de situatie volledig uitgeklaard doordat hij zowel als ik in

een erg emotionele bui toch de kracht hadden gevonden om de juiste woorden te vinden die evenwicht en rust hebben gebracht. Om evenwicht en rust te vinden moet “relativeren” een tweede natuur worden, want we hebben deze capaciteit continu nodig en filosofie is het hulpmiddel.

De mens is en blijft een dier. Vandaar dat wellicht het gevoel (instinct) zo sterk aanwezig is. De weg van de minste weerstand waarbij we onze oerdriften de vrije loop laten en instinctief ons territorium bewaken, bewijzen dat. Datgene wat ons onderscheidt van de andere dieren is onze capaciteit om ratio toe te voegen aan dat killer-instinct. Een mooi voorbeeld van dat killer-instinct is onze aangeboren wil om andere mensen te beoordelen en/of te veroordelen. In de zachtste vorm noemen we dit roddelen. In een iets extremere vorm heet dat dan pesten en in de meest extreme vorm noemen we dat oorlog. Al deze vormen verdelen de mensen in twee kampen: voor en tegen. Weer een bestaande dualiteit van extremen die we moeten bekampen.

Ik heb eens een deel van een boek gelezen van een vooraanstaande Amerikaanse parapsycholoog waarin stond dat de activiteit van oordelen eigenlijk een nutteloze bezigheid is, want in de eerste plaats heeft daar maar één persoon last van en dat ben jezelf. Oordelen ontstaat vanuit een gevoel van afgunst om de één of andere reden. Vanuit de illusie dat je je beter gaat voelen, begin je irrationele kritiek te leveren op deze persoon tegenover anderen met als doel je eigen positie te versterken en die van het slachtoffer te verzwakken. Je zal echter merken dat je je helemaal niet beter gaat voelen, maar integendeel nog veel gefrustreerder want in realiteit verzwak je alleen maar je eigen persoon. Trouwens wat brengt het je bij, buiten misschien een tijdelijk gevoel van macht. Aangezien de basis van oordelen enkel maar een gevoel is (machtsdrang), verlaag je jezelf tot de uitvoering van een oerinstinct. Dus eigenlijk bevestig je je eigen beestigheid. Wat een achteruitgang, jezelf beperken tot ultieme oppervlakkigheid. Bij extreme pesterijen kan dit zelfs leiden tot gerechtelijke stappen zoals we de laatste tijd meer en meer via de media kunnen vernemen. In een aantal gevallen heeft het zelfs geleid tot de zelfmoord van het slachtoffer.

Sinds ik de wijsheid vanuit dat boek had gelezen, voelde ik totaal geen behoefte meer om mensen te veroordelen laat staan te beoordelen. Je beschikt immers nooit over voldoende gegevens om een gefundeerd oordeel te vellen. Als individu ben je nog bezig met jezelf te doorgronden wat ga je dan je tijd verliezen om te trachten andere mensen te doorgronden. Aangezien je dus niet over de capaciteiten beschikt om te oordelen, zou het onrechtvaardig zijn om dat toch te doen. Ik geloof in reïncarnatie wat het begrip rechtvaardigheid in een nog veel complexer daglicht zet. Doordat ik persoonlijk niet in staat ben om vorige levens te kennen, kan ik zelfs op vandaag het begrip rechtvaardigheid niet bevatten. Daarvoor ben ik op vandaag te onwetend. Laat het oordelen dus maar achterwege want eigenlijk maak je jezelf alleen maar belachelijk. Ook hier heb ik gevoel gecombineerd met ratio waardoor de behoefte tot oordelen plots volledig verdween. Wederom kreeg ik een ongelooflijk bevrijdend en rustgevend gevoel.

Ik denk dat ieder van ons ook een aangeboren afkeer heeft van onrechtvaardigheid. We voelen ons daar niet goed bij, we zijn dan niet in evenwicht. Dit betekent dat ieder van ons dus zoekt en streeft naar rechtvaardigheid want dat brengt wel rust en evenwicht. Althans ons idee van wat rechtvaardigheid is. Dit is een erg interessant gegeven aangezien ik ervan overtuigd ben dat geen van ons vandaag over de mogelijkheden beschikt om dit begrip te begrijpen, en toch zit het diep in ons “zijn”. We weten niet wat rechtvaardigheid is, maar op de één of andere manier voelen we het wel aan. Is dit dan geen extreem, want wij kennen enkel maar het gevoel? Op welke wijze wordt dit extreem dan gerelativeerd d.m.v. ratio? Zou het kunnen dat het aangeboren gevoel van rechtvaardigheid in dit leven reeds

gerelativeerd werd in een ver verleden, maar dat we dat vergeten zijn? Zijn we vroeger wel in staat geweest om het begrip rechtvaardigheid te vatten? Ik moet jullie het antwoord op al deze vragen schuldig blijven, want zoals ik al eerder zei, ik ben hiervoor op vandaag te onwetend. Ik tracht echter wel dagelijks op een bewuste manier mijn aangeboren gevoel van rechtvaardigheid in de praktijk te brengen. Ik tracht steeds te handelen vanuit het principe "doe iemand anders niet aan, wat je zelf niet wilt dat jou overkomt". Dit principe brengt mij rust. Wat ik dus wel weet, is dat het gevoel van rechtvaardigheid geen extreem is omdat dat gevoel rust en evenwicht brengt. Rust en evenwicht wordt alleen maar bereikt door gevoel en ratio evenwichtig samen te brengen, dus het deel ratio is wel aanwezig, maar ik kan het niet vatten. Het kan dus niet anders dan dat het bovennatuurlijke systeem ons hierin helpt. Ik weet dus wel zeker dat rechtvaardigheid bestaat. Hieruit volgt dat het bovennatuurlijke systeem (het leven, het universum of "what ever") over de kennis beschikt om rust en evenwicht te brengen. Vandaar dat ik spreek over de bovennatuurlijke wetmatigheid. Voor de leesbaarheid benoem ik vanaf nu de "bovennatuurlijke wetmatigheid" als "het leven". Zij beschikt dus ook over de kennis om het begrip rechtvaardigheid te vatten wat als gevolg heeft dat het leven per definitie ook rechtvaardig is. Als je dus streeft naar evenwicht, streef je automatisch naar rechtvaardigheid. Relativeren brengt rechtvaardigheid onder de mensen.

Spijtig genoeg zijn er nog heel wat mensen die hun aangeboren gevoel van rechtvaardigheid negeren en vervangen door een eigen perceptie van het begrip rechtvaardigheid dat eigenlijk terug te brengen is tot de verheerlijking/bevoordeling van het eigen ik met als gevolg dat dat begrip van rechtvaardigheid per definitie onrechtvaardig is voor de andere partij. Iedereen krijgt al wel eens te horen "je kan niet voor iedereen goed doen". Dat is nu eens pure "bull shit"! Je kan niet voor iedereen goed doen omdat iedereen altijd alles bekijkt vanuit zijn eigen oppervlakkige perceptie van het begrip rechtvaardigheid. Het komt er dan eigenlijk op neer dat als volgt wordt geredeneerd: "wanneer ik er niet beter van word, is de handeling onrechtvaardig". Ik word daar meermaals mee geconfronteerd. Ik krijg dan ook regelmatig te horen van de mensen rondom mij "laat je toch niet zo doen, sta op je strepen!" Probleem is dat, als ik daaraan toegeef, ik net hetzelfde doe als die andere partij, en dat kan ik niet omdat ik weet dat dat per definitie onrechtvaardig is. Ik verzaak niet aan mijn eigen principes want dan verzaak ik aan mijn eigen ik met een blijvend gevoel van onrust tot gevolg.

Het aangeboren gevoel van rechtvaardigheid is wel altijd goed voor iedereen want het komt voort uit onbaatzuchtigheid. Het aangeboren gevoel van rechtvaardigheid creëert evenwicht, rust en éénheid terwijl de eigen variant van rechtvaardigheid leidt tot tweestrijd (dualiteit) en verdeeldheid.

Voorbeeld: Je bent iemand die goederen en/of diensten verkoopt. Je hebt je eigen perceptie van rechtvaardigheid dus je overprijs je produkt. Word jij daar beter van? Jazeker, want je wordt rijker waardoor je beter en meer kan genieten van alle oppervlakkige verleidingen van ons bestaan. Wordt de andere partij er slechter van? Jazeker, om de tegengestelde reden. Stel jezelf nu de vraag: "zou ik het appreciëren dat iemand met mij hetzelfde zou doen?". Is het antwoord ontkennend, wat zou moeten, doe dat zelf dan ook niet. Maak een eerlijke/rechtvaardige prijs die jij er ook zou aan geven. Het komt er, nog anders gezegd, op neer dat je je medemens het daglicht moet gunnen. Leven en laten leven, dat is wat het leven ons wil leren.

Dit is een kwestie van deontologie! Ik stel vast dat er vandaag in het zakelijke leven een ware teloorgang is van de deontologie. Eigen gewin primeert en dit ten koste van anderen. Dit is een erg betreurenswaardige evolutie want het versterkt alleen maar het onevenwicht van ons kapitalistisch economisch systeem. Het idiote aan heel de evolutie is, dat wanneer iedereen in de mogelijkheid zou zijn in dezelfde mate de deontologie aan zijn/haar laars te lappen dat daar

niemand beter van wordt. Hetgeen je onrechtvaardig verdient, geef je dan vervolgens uit aan de collega-onrechtvaardige,... Iedereen wordt er slechter van! Om maar de nutteloosheid aan te tonen waarmee we dan bezig zijn.

V. Hoofdstuk 4. Geloven in reïncarnatie is een vorm van relativeren

Ik heb ooit eens een boek gelezen van een Nederlandse regressietherapeut waarin beschreven stond dat “in den beginne” iedereen slechts een energiecel was. In groep gingen deze energiecellen vervolgens naar deze wereld. Er werd ook gezegd dat deze energiecellen leven in, leven uit bij elkaar blijven. Het gebeurt toch wel eens in iedereen zijn leven dat je iemand tegenkomt waarmee je een ongewone nauwe betrokkenheid voelt, precies of je kent elkaar al jaren, terwijl je deze persoon nog nooit eerder ontmoet hebt tijdens dit leven. Dit zou dan de bevestiging kunnen betekenen van dit groepsgebeuren.

Je kunt je natuurlijk de vraag stellen waarom een energiecel de behoefte zou hebben om naar onze aarde te trekken? Ik kan mij voorstellen dat het bestaan als een zuivere energiecel zich beperkt tot gewoon “zijn”. Misschien had het leven het plan opgevat om aan de energiecellen de kans te geven zich te ontwikkelen tot een entiteit die meer mogelijkheden zou hebben dan alleen maar “zijn”.

Het leven heeft hiervoor de aarde gecreëerd met als bedoeling een leefwereld te bieden waarin iedereen zich perfect gelukkig voelt en kan genieten van het geschenk van de bijkomende mogelijkheden. Het paradijs. Vervolgens heeft de energiecel zich over een periode van miljoenen jaren ontwikkeld tot mens. Recent heb ik een boek gelezen over de evolutie van het leven op aarde. Ik geef hier zeer kort mee waar ik connecties vond met mijn theorieën. Hoewel er hiaten zijn van miljoenen jaren waarover we niets weten, lijkt het mij toch dat oorspronkelijk de evolutie van de soorten van leven op aarde redelijk evenwichtig gebeurde. Er werd blijkbaar voldoende tijd genomen om zich aan te passen aan de omstandigheden op aarde. De aarde zelf evolueerde ook waardoor er aanzienlijke klimaatsveranderingen optraden met als gevolg dat bepaalde soorten van leven uitstierven en andere die overleefden. Ik kan mij echter niet ontdoen van het idee dat de evolutie van de aarde zelf en, als gevolg hiervan, de evolutie van de soorten een meesterlijk geplande organisatie betreft die uiteindelijk heeft geleid tot de ontwikkeling van de soort die wij nu “mens” noemen. Uit het boek blijkt, en dit is eveneens in overeenstemming met verhalen die bepaalde personen in regressie vertelden in het eerder vermelde boek in dit hoofdstuk, dat iedere vorm van leven ontstaan is in het water. Vervolgens heeft een bepaalde diersoort zich zodanig ontwikkeld dat het ook op land kon overleven, nl de reptielen. Deze diersoort heeft zich verder onderverdeeld in een hele waaier van andere diersoorten waarvan de zoogdieren er één is. De aap is dan weer één van de zovele soorten van zoogdieren. Door onderzoek is gebleken dat er, op een bepaald moment, een min of meer rechtoplopende aap moet zijn geweest die men *australopithecus* heeft gedoopt. De allereerste mensachtige, maar nog wel meer dier dan mens. De volgende bekende fase van evolutie betreft de *homo erectus* en daarna de *homo sapiens*. *Homo sapiens* betekent “denkende mens”. Er zijn dus m.a.w. aanwijzingen dat er een moment is geweest waarop een diersoort een vermogen heeft ontwikkeld dat geen enkele andere diersoort tot op vandaag heeft ontwikkeld. Over een evolutie van miljoenen jaren (en misschien nog wel veel langer) is er maar één diersoort op aarde geweest die zich zo heeft ontwikkeld?! Nu ben ik geen natuurwetenschapper, maar dit lijkt mij toch een straf gegeven. Als je dan bovendien nog weet dat er dieren zijn, zoals o.a. de schildpad, de bizon en de muskusos, die quasi onveranderd als diersoort deze hele evolutie hebben overleefd en toch dit speciale vermogen niet hebben ontwikkeld zoals de mens dat heeft gedaan, dan lijkt mij nu dit toch meer een bovennatuurlijke evolutie dan een natuurlijke evolutie. Door echter de bijkomende mogelijkheden als mens te benutten, is de mens een eigen weg ingeslagen en is er één en ander uit de hand gelopen. De mens heeft zich voornamelijk toegespitst in de continue ontwikkeling van zijn bijkomende mogelijkheden (lees: technologische vooruitgang) en is ergens gaandeweg vergeten ook nog gewoon te “zijn” (lees: spirituele achteruitgang). Het proces was onomkeerbaar door de snelheid waarmee de mens

zich steeds verder ontwikkelde. Het zal je niet ontgaan zijn dat dit verhaal opvallende gelijkenissen vertoont met het boek Genesis.

Het allereerste extreem werd bereikt (Boooooing!!!). Net zoals de kloktheorie verwoordt, gaat het leven op zoek naar evenwicht en creëert hiervoor een nieuwe leefwereld in een andere dimensie. De bestaande wereld wordt herdoopt van paradijs naar leerschool en er wordt een poort voorzien tussen beide leefwerelden met een astrale gang waar het leven beslist of je terug moet naar de leerschool of je verder mag naar het paradijs. Door de poort gaan van de leerschool naar de astrale gang betekent volgens mij wat wij met onze beperkte kennis van vandaag “doodgaan” noemen.

Ik heb altijd gevoeld dat er iets bestaat wat buiten mezelf ligt en moeilijk te beschrijven valt. Op de één of andere manier voel ik aan dat, dat iets een “masterplan” heeft. Ik denk dat dit plan tot doel heeft om evenwicht en rust te brengen onder de mensen zodat de mensheid in zijn geheel een ander niveau bereikt. Een niveau van oneindige bruisende energie zonder enige vorm van jaloezie, oordelen of strijd voor om het even wat. Een niveau waarbij iedereen, iedereen helpt volmaakt gelukkig te zijn. Ik denk ook dat wanneer dit niveau bereikt wordt er een volgende stap is in de richting van een bepaald einddoel. Eigenlijk heb ik totaal geen zekerheid van wat dit einddoel dan wel mag zijn, maar ik denk dat de toegang tot dit einddoel wordt gekoppeld aan de capaciteiten hierboven beschreven. Bekijk het als een alternatieve wereld in een andere dimensie waar het “masterplan” werkt. Het nieuwe paradijs.

De leerschool die de huidige wereld is, moet ons opnieuw aanleren om onszelf terug te vinden in onze oorspronkelijke vorm, nl ons “zijn”. Maar om zeker te zijn dat wij goed voorbereid zijn, worden we geconfronteerd in deze wereld met talrijke verleidingen. In dit opzicht zou ik de wereld willen vergelijken met het concept dat ontwikkeld werd in de film “the matrix”. De mens wordt continu in verleiding gebracht door allerlei oppervlakkige verleidingen die ons, ons weliswaar op het eerste zicht tijdelijk goed doen voelen, maar die ons geen stap verder brengen. Ik ben er dan ook van overtuigd dat zolang wij ons laten verleiden tot dit oppervlakkige geluk, wij steeds moeten terugkomen naar deze leerschool tot dat de les geleerd is. De oppervlakkige verleidingen waarover ik spreek zijn o.a. rijkdom, macht, alcohol, sigaretten, drugs, voeding, vertier, technologie, ... Wil ik nu zeggen dat je dit alles moeten laten? Neen! Alsjeblieft niet, want dan had je even goed de kuisheidsgelofte en armoedsgelofte kunnen afleggen in het klein seminarie en dat is ook een extreem. Het gaat er gewoon om dat je je niet beperkt tot enkel maar het genot van deze verleidingen of jezelf beperkt tot enkel maar filosofie. Je moet streven naar een evenwichtige situatie.

Heb je er trouwens al eens bij stilgestaan hoeveel verdriet en pijn hun oorzaak vinden in het éénzijdig toegeven aan de oppervlakkige verleidingen? Het genot van al deze verleidingen is slechts een tijdelijk gegeven en in de meeste gevallen is dit zelfs heel kort.

De meesten onder ons kunnen zich geen vorige levens herinneren, hoewel al deze ervaringen wel onderdeel uitmaken van ons zijn. Dit is nu net één van onze taken. Als we ons terug kunnen verbinden met ons “zijn”, zullen we ons deze vorige levens/ervaringen wel kunnen herinneren, want dan krijg je inzicht in het “masterplan” en zal je ook over de capaciteiten beschikken om deze levens te relativiseren. Tot het zover is, moet je je concentreren op dit leven en jouw taken in dit leven.

Reïncarnatie is voor mij onlosmakelijk verbonden met het begrip rechtvaardigheid. Als je vasthoudt aan het idee dat reïncarnatie niet bestaat, dan vrees ik dat je je erbij moet neerleggen dat rechtvaardigheid evenmin bestaat. Erger nog, eigenlijk is rechtvaardigheid dan

helemaal niet nodig. Leef maar op: moordt, plundert, verkracht, bedrieg en onderdruk want het blijft toch allemaal zonder gevolg. Je hebt geen verantwoordelijkheden en je bent compleet vrij in al je doen en laten. Beperk jezelf tot het verschrikkelijke beest dat je bent!

Er zijn nog situaties die dan moeilijk te verteren zijn: ouders die hun kindje verliezen, ouders die een kindje krijgen met een handicap, verkeersongeluk op vroege leeftijd, levenslange miserie zoals bv hongersnood in grote delen van de wereld,... IK DACHT HET NIET!!

Eerder heb ik het al eens gehad over ons aangeboren aanvoelen van rechtvaardigheid. Dat is nu net het bewijs dat rechtvaardigheid bestaat en dat is ook het bewijs, voor mij althans, dat reïncarnatie bestaat. Ik vertel hieronder een aantal anecdotes vanuit mijn leven (ikke ZELF meegemaakt, dus niet van horen zeggen) die datgene, wat ik eigenlijk al wist, diep in mijn binnenste, bevestigen.

Tot twee maal toe ben ik gered geweest door mijn beschermengel. De eerste keer was in het begin van mijn carrière als aspirant-boekhouder. Jong en ambitieus werkte ik zeer veel uren per dag, dus ik had een volledige nacht doorgewerkt met bijzonder weinig slaap. De dag daarop moest ik een fiscale controle doen aan de kust. 's Morgens tijdig vertrokken in Antwerpen om tegen 09.00u de fiscale controle te starten aan de kust. Tot zover geen probleem. Vervolgens gedurende de hele dag de controle afgewerkt en tegen 18.00u opnieuw vertrokken richting Antwerpen langs de expressweg N49. Het duurde niet zolang alvorens mijn oogleden begonnen dicht te vallen achter het stuur. Knikkebollend, trachtend mezelf wakker te houden reed ik tegen 120 km/u op het linkse rijvak. Het onvermijdelijke gebeurde en gedurende luttele seconden was ik effectief in slaap gevallen achter mijn stuur. Opeens vanuit het niets voelde ik een vinger die in mijn zij duwde. Ik schoot wakker en kon op een haar na vermijden dat mijn wagen de vangrail raakte. De tweede maal had niets te maken met oververmoeidheid. Ik reed vanop de ring richting rond punt in Wijnegem. De baan maakt daar een scherpe bocht naar rechts waardoor het zicht voor aankomend verkeer langs links erg beperkt is. Ik reed achter een lichte bestelwagen die naar mijn gevoel te traag reed zodat mijn hand in de richting ging van de richtingaanwijzer als start van een inhaalmanoeuvre. Opnieuw voelde ik een vinger die in mij zij duwde waardoor ik verschoot en het manoeuvre even vertraagde. Net op dat moment raasde een andere wagen langs links voorbij tegen een erg hoge snelheid. Ik had deze wagen niet gezien. Ik blijf mijn beschermengel eeuwig dankbaar want zonder hem of haar had ik tot twee maal toe morsdood geweest. Het was duidelijk mijn tijd nog niet om te gaan.

De volgende anecdote heeft rechtstreeks met één van mijn vorige levens te maken. Er zijn een aantal zaken in dit leven waar ik mezelf erg tot aangetrokken voel, maar waarvoor ik geen verklaring kon vinden. Vanaf mijn 16 jaar heb ik mij ingelaten met esoterie. Een zeer jonge leeftijd om bezig te zijn met de zin van het leven. Ik voel mij ook bijzonder aangetrokken tot water. Ik bedoel hier niet het vakantiegevoel van zee en/of zwembad, maar een zeer diep gevoel van verbondenheid met water. Oorspronkelijk wilde ik striptekenaar worden, maar door omstandigheden ben ik zwaar verstrengeld geraakt met de boekhoudwereld. Op het eerste gezicht een onverklaarbare wending. Heel soms betrap ik mezelf op denken in het engels en het bouwen van nederlandstalige zinnen die onwennig klinken in het nederlands omdat ze letterlijk vertaald zijn vanuit het engels, hoewel mijn kennis van de engelse taal nu ook weer niet zo denderend is. Via mijn tweede vrouw leer ik een kaartlegster kennen in Wilrijk. Ik besloot om daar heen te gaan en te vragen of zij mij iets meer kon vertellen over één van mijn vorige levens. Ik legde de kaarten en de kaartlegster begon te vertellen: "het dateert ongeveer van 1100 à 1200, ge waart een adviseur, ge waart een hobbyist op gebied van de alchemie, omwille van die interesse namen de mensen u niet "au sérieux", ge werd uitgelachen en het heeft zich afgespeeld in een land omgeven door water, waarschijnlijk

lerland of Schotland". Dat was een hele boterham, maar paste wel in het plaatje voor wat betreft de elementen die ik in dit leven niet kon verklaren. Er gingen zeven jaren over heen toen ik via een klant een andere kaartlegster leerde kennen in Hoboken. Opnieuw vroeg ik of zij mij inzicht kon geven in één van mijn vorige levens. Ik legde de kaarten en zij begon te vertellen: "het dateert ongeveer van 1200 à 1300, de mensen kwamen bij u om raad, ge waart bezig met alchemie." Op dat moment viel ik al quasi van mijn stoel en er ging een koude rilling doorheen mijn lichaam. Mijn eerstvolgende vraag was: "waar heeft dat leven zich afgespeeld?" Het antwoord luidde: "in een land omgeven door water, waarschijnlijk Ierland of Schotland." Twee kaartlegsters die geen van beide mij ooit eerder gezien hadden, op twee verschillende plaatsen en met een tussenliggende periode van zeven jaar vertellen tot in detail dezelfde elementen over één van mijn vorige levens.

Het leven stuurde nog andere aanwijzingen op mijn pad voor wat betreft het gegeven van de alchemie. Zoals duidelijk te merken is, zijn twee principes een rode draad door mijn leven en levensfilosofie: rechtvaardigheid en reïncarnatie, twee principes onlosmakelijk met elkaar verbonden. Los daarvan wilde ik al geruime tijd een tattoo, maar het moest iets zijn wat voor mij belangrijk is. Niet zo erg lang geleden deed de boekenwinkel in de nabijheid van mijn vroegere school uitverkoop. Ik had al een arm vol met esoterische boeken toen mijn oog op een boek viel met de verklaring van allerlei symbolen. Met één hand reikte ik naar het boek om de inhoud te bekijken. Automatisch viel het boek open op het symbool van de staf van Hermes. Ik begon de verklaring te lezen en, geloof het of niet, maar dit symbool staat voor de twee belangrijkste principes in mijn leven. Als ik naderhand het symbool ook nog "googelde" bleek het van alchemistische oorsprong te zijn,...

Tenslotte nog een anecdote over telepatie om aan te tonen dat we als mens over meer spirituele capaciteiten beschikken dan we zelf beseffen. Het was een zeer koude winternacht en mijn tweede vrouw was zwanger van onze jongste dochter. We gingen met de wagen naar het ziekenhuis voor onze wekelijkse bevallingsoefeningen. We waren nog niet zo lang vertrokken toen wij een hoogoplopende ruzie kregen. Toen mijn vrouw de portier opende van mijn rijdende auto ben ik uiteraard onmiddellijk gestopt. Zij gooide de portierdeur dicht en verdween uit het zicht aangezien het zeer donker was en er bovendien een dikke mist hing. Ik ben verschillende keren heen en weer gereden, maar zij was nergens meer te bekennen. Nadat ik mijn schoonmoeder had ingelicht over wat er gebeurd was, besliste ik om nog één maal de weg af te leggen van ongeveer 6 km die we samen gereden hadden, want daar moest zij toch nog ergens rondlopen,... Ik vond haar niet tot op het moment ik een ingeving kreeg ter hoogte van een klein kerkje. Ik weet niet waarom, maar om de één of andere reden besloot ik om daar de wagen te stoppen. En inderdaad daar zat zij volledig verkleumd op een bankje.

Hoewel het idee van reïncarnatie het begrip rechtvaardigheid in een breder perspectief zet en hierdoor bepaalde situaties beter kunnen gerelativeerd worden, zorgt dit idee in de dagelijkse omgang ook voor problemen. Tussen de mensen die geloven in reïncarnatie en degenen die dat niet doen bestaat een wereld van verschil in benadering van het leven en intermenselijke relaties. Doordat ik in reïncarnatie geloof, geloof ik niet zo sterk in bloedband. In mijn ogen kan mijn dochter in een vorige leven mijn broer geweest zijn, kan mijn vader mijn dochter geweest zijn en ga zo maar door. Ik ben helemaal niet paranormaal begaafd, maar ik voel wel sterk aan welke mensen ik reeds zeer lang ken (vanuit vorige levens) en welke niet. Zo voel ik dat ik mijn huidige ouders enkel ken vanuit dit leven en dat ik enkel mijn oudste dochter al heel erg lang ken in tegenstelling tot mijn zoon en jongste dochter. Dit scheidt zeer moeilijke, dikwijls emotionele situaties, niet alleen voor mezelf, maar ook voor de andere personen in dit verhaal. Het is geen kwestie van elkaar niet graag zien, want ik hou van heel mijn familie met heel mijn hart, maar met bepaalde personen voel ik een verbondenheid die niet van deze wereld is. Het is zeer moeilijk in woorden te vatten, maar als ik in iemand zijn/haar ogen zie,

voel ik hoe laat het is. Men zegt wel eens dat de ogen de poort zijn tot de ziel. Welnu dat is een waarheid als een koe!

Het voorgaande wordt voor mij bevestigd in hetzelfde boek over de evolutie van het leven waarover ik al sprak eerder in dit hoofdstuk. De evolutieleer gaat er juist over dat alle verschillende soorten voortkomen vanuit een stamsoort (cfr. Charles Darwin). Door verder onderzoek te doen naar de natuurlijke bouwstenen van de mens is gebleken dat de mens is opgebouwd uit cellen. Elke cel bestaat uit 23 paar chromosomen (= 46 sliertjes) waaraan genen zitten gehecht. Elk paar genen, op elk sliertje zit een communicerend gen, bevatten eigenschappen. Als een cel zich deelt, erven de gedeelde cellen alle eigenschappen van de oorspronkelijke cel. Het is echter niet zo dat alle eigenschappen zich ook uiterlijk manifesteren, maar dat deze bv een generatie overslaan. Bij de geslachtsellen, zowel bij de man als bij de vrouw, worden bij deling het aantal chromosomen gehalveerd. Bij de geslachtsdaad komen dan deze cellen van de vrouw en de man bij elkaar zodat opnieuw het volwaardige aantal chromosomen wordt bereikt. Door de voortplanting ontstaan er dus allerlei overdrachten en kruisingen van eigenschappen. Heel deze evolutie is al miljoenen jaren bezig waardoor we kunnen besluiten dat iedereen afkomstig is van dezelfde stamsoort. Met andere woorden kan je familiebanden maar beter relativeren want we zijn eigenlijk allemaal, zonder enige vorm van uitzondering, familie van elkaar. De volledige mensheid is eigenlijk één. En dan kom ik automatisch terug op het tijdstip waarop onze diersoort het vermogen heeft ontvangen om te denken. Je hebt volgens mij aan de ene kant het natuurlijke gegeven van ons lichaam, de chromosomen, de genen, de natuurlijke eigenschappen,... en aan de andere kant heb je het bovennatuurlijke gegeven van het denkvermogen, de ziel, de telepatie, de reïncarnatie, ... Alles in het leven is dual, zelfs de bouwstenen van ons natuurlijke lichaam en ons zijn. Het is mij echter ook opgevallen dat de evolutie van de voortplanting de relativiteittheorie bevestigt: bij deling wordt het aantal chromosomen gehalveerd (dualiteit) welke bij de geslachtsdaad worden verenigd tot opnieuw een éénheid.

Samenbrengen van duale extremen tot een rustgevend en evenwichtig geheel brengt bevrijding en geluk. Dit is de kracht van relativeren en het is actief in ons volledige bestaan!

Reïncarnatie zorgt er ook voor dat je er niet zomaar kan op los leven. Karma werkt levensoverschrijdend. De wijze waarop je in dit leven leeft en handelt, bepaalt de wijze waarop je je volgende leven zal leven en welke moeilijkheden je zal moeten overwinnen. Het is misschien moeilijk voor te stellen, maar probeer eens een eeuwig bestaan in te denken waardoor één leven slechts een klein puntje is op een heel lange lijn. Beeld je dan in dat iemand die in dit leven slechte ervaringen heeft, in een vorig leven zelf slechte ervaringen veroorzaakte voor anderen. Dan is de ervaring in dit leven eigenlijk niet meer dan een leermoment voor eerder gestelde onrechtvaardige daden. Alles is volgens mij oorzaak en gevolg. Ik geloof dat de oorzaak per definitie een onrechtvaardige handeling was, nu of in een vorig leven, maar ik ben niet degene die daarover een oordeel mag vormen. Eerder heb ik al uitgelegd dat veroordelen en/of beoordelen niet aan ons is besteed aangezien we hiervoor te onwetend zijn. Ik geloof hierbij ook dat iedereen eerder ooit onrechtvaardige handelingen heeft gesteld en hiervoor leermomenten heeft ontvangen in latere levens, want anders is het moeilijk te verklaren waarvan ons aangeboren rechtvaardigheidsgevoel komt.

Ik besef dat ik mij met deze stelling op zeer glad ijs begeef omdat de mensen die slechte ervaringen hebben gehad (of nog hebben) in dit leven zich enorm gaan aangesproken voelen, en deze stelling gaan beschouwen als een vrijgeleide voor anderen om te veroordelen of te beoordelen. De neiging zou inderdaad kunnen bestaan om iedereen met slechte ervaringen te gaan beschouwen als boetedoeners. Ze hebben dat verdiend! Daarin ligt volgens mij nu net de uitdaging voor de mens om zich te oefenen in de kunst van het "NIET (be)veroordelen" .

Als dit zou lukken dan zou de persoon met de slechte ervaringen zich ook niet be(ver)oordeeld voelen. Trouwens niemand is zonder slechte ervaringen, noch in vorige levens, noch in het huidige leven. We zitten allemaal in hetzelfde schuitje en iedereen heeft het recht op inzicht in zijn/haar karma. Ook hierin hebben we dus elkaar nodig en moeten we proberen elkaar te helpen. Alleen zo maken we als mensheid vooruitgang.

Ik stel mij de vraag of het bestaan van slechte ervaringen nu net niet het bewijs is van hoe ver wij als mensheid zijn afgedwaald van ons oorspronkelijke "zijn". Ik geloof nog steeds vanuit de grond van mijn hart dat van nature iedereen "goed" is, en dat iedereen gelijk is, maar ik geloof ook dat de mensen die "slecht" handelen zo handelen als gevolg van de talloze verleidingen in de wereld en als gevolg van de daaruit voortvloeiende oppervlakkigheid. En in welke mate zijn wij dan met z'n allen als mensheid hiervoor niet een beetje verantwoordelijk? Zijn we niet te veel bezig met de bescherming van de oppervlakkige verleidingen voor ons eigen ik? Geven we niet teveel toe aan onze ingebakken oerdriften? Oerdriften die zelf het gevolg zijn van een schandalig lange periode van vervreemding van ons oorspronkelijke zijn. Wat is er nog overgebleven van de samenhang als mensheid? Is het niet zo dat door toe te geven aan al die verleidingen de noodzaak zich opdrong om een rechtstelsel van regels te creëren om vervolgens zelf te gaan bepalen wat rechtvaardig is en wat niet? We doen dan net datgene wat we niet kennen of kunnen, waar we geen inzicht in hebben. Van arrogantie gesproken! In een bestaan van evenwichtige samenhang, van éénheid is daar helemaal geen behoefte aan. Om gelukkig te leven, hebben we eigenlijk helemaal niet zoveel nodig. Gelukkig leven is niet zo moeilijk, maar het zijn de mensen zelf die het ongelooflijk gecompliceerd maken. Het is door dat niet te beseffen dat de mensheid kunstmatige systemen creëert om zichzelf in stand te houden, terwijl net het tegenovergestelde wordt bereikt. We graven onze eigen ondergang!

Op deze stelling, die erg moeilijk te vatten/aanvaarden is, en waarop meer vragen kunnen gesteld worden dan er antwoorden zijn, kom ik nog terug in hoofdstuk 6 over liefde, relatie en wraak.

VI. Hoofdstuk 5. Toeval en Vrijheid

Eerder in dit boek heb ik beschreven dat van nature uit de mens zijn vrijheid niet laat beperken en dat vrijheid een streefdoel op zich is. Maar bestaat vrijheid eigenlijk wel als je weet dat je een voorafbepaald doel moet zien te bereiken en dat het leven je hierin begeleidt leven in en leven uit ?

Stel dat we ervan uitgaan dat vrijheid helemaal niet bestaat. Alles gebeurt, zonder enige uitzondering, exact zoals het uitgestippeld is. Dan kunnen we besluiten dat het begrip "fout" niet bestaat. Je kan geen fouten maken of vergissingen begaan want je ondergaat toch datgene wat moest gebeuren. Als je geen fouten kan maken, dan ben je ook niet verantwoordelijk voor je daden want het zijn niet jouw daden, maar de daden geprogrammeerd door het leven. Je kan ook niet leren van je fouten want je kan geen fouten maken. Als er niets te leren valt, dan kan je ook niet groeien en je streven naar evenwicht zou evenmin bestaan. De slotsom zou dan zijn dat wij allemaal een soort voorgeprogrammeerde robot zouden zijn. Marionetten van het leven die een toneelstukje opvoeren voor het bovennatuurlijke publiek. Of zoals Shakespeare het verwoordde: "the hole world is a stage and each must play its part". Als dit waar zou zijn dan bestaat de zin van het leven niet omdat er gewoonweg geen leven bestaat. Ik weiger te geloven dat de wereld niets meer zou zijn dan een "Marklin"-maquette met de één of andere bovennatuurlijke grapjas aan de transfo-knop. Zoals eerder beschreven lijkt het mij een absurde gedachte dat een bovennatuurlijke kracht die evenwicht en rechtvaardigheid zo hoog in het vaandel draagt een systeem zou creëren gebaseerd op een extreme situatie, nl het volledig ontbreken van vrijheid. René Descartes heeft ook een theorie opgebouwd waarbij hij alles en iedereen in twijfel trok. Uiteindelijk kwam hij tot de filosofische slotsom die ik volledig volg: "je pense, donc je suis". De mens is geen marionet, de mens is beziel met een niet tastbare energie die niet met woorden te beschrijven valt.

Ik ben ervan overtuigd ben dat iedere mens een dubbele taak heeft. Met andere woorden komt ook hier weer de dualiteit van het bestaan boven drijven. De eerste taak betreft je bovennatuurlijke taak. Deze taak was eigenlijk de oorspronkelijke taak die voor ieder wezen eigenlijk hetzelfde inhoudt: streven naar volmaakte vrijheid dmv een evenwichtig bestaan zowel in relatie tot jezelf als in relatie tot al wat leeft. Het concept van "the force" in de films van Star Wars is eigenlijk wat ik hiermee bedoel. In de allereerste Star Wars-film (eigenlijk episode IV) legt Obi Wan Kenobi uit aan Luke Skywalker wat "the force" is: het betreft een energie die alles en iedereen met elkaar verbindt. Alles en iedereen is één. Goed en kwaad zijn twee aspecten van dezelfde éénheid. De kennis van deze energie brengt je naar de volgende fase. Sommige entiteiten hebben dit doel reeds bereikt. Een deel daarvan komen terug om de andere entiteiten te helpen, hetzij in de hoedanigheid van een stoffelijk wezen op deze wereld, hetzij in de hoedanigheid van een onstoffelijk wezen, wat wij een engel noemen.

De andere taak heeft te maken met je eigen gemaakte keuzes uit het verleden, de karmische taak. De entiteiten die de bovennatuurlijke taak al eens een keer volbracht hebben, maar die ervoor kiezen om terug te komen als stoffelijk wezen offeren zich eigenlijk op door zichzelf opnieuw bloot te stellen aan een mogelijke karmische taak. De ene entiteit is al beter gewapend tegen de talloze verleidingen van deze wereld die leiden tot karmische taken, dan de andere entiteit.

De beide taken moet je eigenlijk interpreteren als het leven dat zijn/haar kinderen tracht op te voeden tot volmaakte wezens net zoals een ouder zijn/haar kind(eren) tracht op te voeden. Een ouder organiseert of creëert ook de situaties om zijn/haar kind iets bij te brengen.

Op basis van deze interpretatie kan je dan besluiten dat toeval niet bestaat. Het leven organiseert alles zodanig dat er kan gebeuren wat er moet gebeuren om je verder te helpen in het volbrengen van je taken. Niet alles is echter voorgeprogrammeerd zoals hierboven wordt aangetoond. Dit impliceert een zekere vrijheid want je bent vrij om keuzes te maken. Je bent zelf verantwoordelijk voor de keuzes die je maakt en je zal ook de gevolgen moeten dragen van die keuzes. Dat is karma. Karma is de ballast die we meedragen vanuit zowel vorige levens als vanuit het huidige leven. Ballast waar je zelf verantwoordelijk voor bent, maar die verborgen aanwezig zit in je "zijn". Dit is ook de bedoeling, je moet er iets voor doen om inzicht te verkrijgen in je eigen "zijn". Het streven naar evenwicht is een zoektocht naar jezelf. Het is niet de weg van de minste weerstand. De weg van de minste weerstand is degene waarin je toegeeft aan je oer-instincten en de verleidingen van de "Matrix" (zie vroeger). Het is het besef van het bestaan van zoiets als karma dat je zou moeten weerhouden om er zomaar op los te leven. En het gebeurt zo gemakkelijk als je even niet oplet. Ik heb mij ook laten vangen aan de vallen van het oppervlakkige leven. De gevolgen daarvan staan overal in dit boek beschreven.

Doordat ik geloof in reïncarnatie, geloof ik ook in een eeuwigdurend blijven voortbestaan van je "zijn". Met andere woorden heb je de vrijheid om ervoor te kiezen om toch een losbandig leven te leiden, maar je zal dan steeds moeten terugkomen naar de leerschool met telkens moeilijkere uitdagingen om te overbruggen. Opnieuw gaat hier de vergelijking op met een ouder die probeert zijn/haar kind op te voeden om bijvoorbeeld de principes van rechtvaardigheid en verantwoordelijkheid bij te brengen. Een ouder zal ook handelingen stellen om zijn/haar kind op het juiste pad te krijgen. Bepaalde handelingen zijn van korte duur, andere handelingen zijn van langere duur. Ik gebruik niet graag het woord "straf", maar eerder "leermomenten". In dit opzicht kan het dan eventueel verklaard worden waarom bepaalde huidige levens korter zijn dan andere levens.

Een andere metafoer die ik heb ontwikkeld om duidelijk te maken wat ik bedoel is die van het GPS-systeem. Het leven heeft voor iedereen een einddoel gesteld in functie van de karmische gebeurtenissen. De keuzes die je maakt tijdens het huidige leven bepalen de weg naar dit einddoel. Als je echter keuzes maakt die je te ver laten omrijden, zal het leven zaken op je pad brengen om je terug in de juiste richting te laten gaan. Je blijft echter de vrijheid behouden om deze signalen te volgen of te negeren. Als je ervoor kiest om te negeren dan blijft er voor het leven niets anders over dan je op het matje te roepen. Met andere woorden dat is dan één van de mogelijke redenen dat je huidige leven wordt beëindigd om vervolgens, met een bovennatuurlijke opfrissing, een nieuwe poging te ondernemen. Je krijgt dus de mogelijkheid om fouten te maken en vergissingen te begaan. Iedereen kent ongetwijfeld de spreuk "vergissen is menselijk". Iedereen kan en mag vergissingen begaan en niet elke fout of vergissing zal onmiddellijk leiden tot een drastische ingreep vanwege het leven. We zijn nu éénmaal nog niet volmaakt of moet ik zeggen volwassen. Je bent het echter wel aan jezelf verplicht en aan de mensheid om te streven naar volmaaktheid.

Volmaaktheid, evenwicht en rechtvaardigheid dat zouden je streefdoelen moeten zijn die allemaal met elkaar verbonden zijn. Het bewijs dat het leven je hierin helpt, ervaar je als je aankomt op een T-kruispunt. Je ervaart op dat moment dat er iets is dat je doet besluiten naar links te gaan dan wel naar rechts. Volgens mij is de keuze die je dan maakt steeds voorbestemd.

Je beschikt volgens mij over een oneindig aantal pogingen (lees "kansen"), maar je zal moeten leven met de keuzes die je gemaakt hebt in vorige levens en met de keuzes die je tijdens dit leven elke dag maakt. Ik denk dat er oorspronkelijk slechts één gezamenlijk doel was: je

herinneren dat iedereen samen eigenlijk één geheel vormt. Dit besef zou dan leiden tot de toegang van het paradijs waar iedereen van volledige vrijheid kan genieten. Het is echter anders gelopen zoals ik al eerder beschreef. De mens is steeds individualistischer geworden. Iedere mens maakte binnen zijn beperkte vrijheid zijn eigen keuzes en maakte hierdoor de situatie steeds complexer voor het leven, want zij moest plots niet alleen de mensheid in zijn geheel begeleiden naar het gezamenlijke doel, maar zij moet voor iedere mens afzonderlijk ook nog eens bijkomende taken en leermomenten creëren om voorgaande onrechtvaardige keuzes recht te zetten.

Iedere mens heeft dus een hoofdtaak (de oorspronkelijke taak) en een aantal sub-taken (als gevolg van karma). Dit gegeven zorgt ervoor dat de ene mens al wat verder staat in zijn persoonlijke groei dan bepaalde andere mensen.

Een andere mogelijke reden van beëindiging van het huidige leven kan dan zijn dat je je les hebt geleerd en dat je klaar bent voor de volgende fase. Ik ben ervan overtuigd dat niet iedereen terugkomt naar deze leerschool. Ik heb in een eerdere anecdoten verteld dat ik tot twee maal toe gered ben geweest door mijn beschermengel. Volgens mij is dat één van de mogelijke taken die je kan meekrijgen in de volgende fase: andere mensen helpen met jouw ervaring om te bereiken wat jij bereikt hebt. Een kleine ingreep vanwege de engelen maakt deel uit van het GPS-systeem van het leven.

Nochtans is het doorgeven van ervaring iets wat de mens ook nu al kan realiseren, maar wat te weinig gebeurt. Er zou meer aandacht moeten besteed worden aan een vorm van onbaatzuchtig doorgeven van levenservaring. Ik verwijs hier opnieuw naar mijn kloktheorie: waarom moet iemand een ervaring doorstaan als er anderen zijn die deze ervaring hebben voorgeleefd? Er is een te grote individualiteit door de talloze oppervlakkige verleidingen in de wereld van vandaag. We lijken allemaal wel kindjes die hun eigen speelgoedje willen afschermen en niet willen delen. En hierdoor zitten we in een vicieuze cirkel. Doordat iedereen vooral bezig is met zichzelf en de overgave aan de oppervlakkige verleidingen van het huidige leven houdt niemand zich bezig met deze onbaatzuchtige transfer van ervaring die helpt om een evenwichtig bestaan te bereiken. Doordat iedereen in dit denkpatroon zit vastgeroest, twijfelt men ook aan de goede bedoelingen van de donor als dit dan toch gebeurt. Zo geraak je natuurlijk niet vooruit, maar blijf je in cirkeltjes rondlopen zoals een hond die achter zijn eigen staart spurt.

Wanneer gaan we beseffen dat er een evenwicht moet zijn tussen het echte eigen geluk en het echte geluk van de mensheid in zijn geheel? Er zijn slechts een handvol voorbeelden van mensen die onbaatzuchtig zich ten dienste hebben gesteld van anderen en tegelijkertijd de mensheid door de boodschap die ze hebben gebracht. Mensen zoals Moeder Theresa, Mahatma Gandhi, Martin Luther King.

Ik besef zeer goed dat de aangeduide weg van het GPS-systeem volgen niet altijd even gemakkelijk is en in sommige gevallen zelfs onoverkomenlijk in dit leven. Ik worstel ook nog steeds met één van de ongezonde oppervlakkige verleidingen van dit leven: roken. Afgezien van een korte inwijding toen ik tien jaar oud was, ben ik eigenlijk beginnen met roken op mijn zestiende. Toen ik 18 jaar was, stelde mijn toenmalige vriendin (die later mijn eerste vrouw zou worden) "of je kiest voor je sigaretten, of je kiest voor mij!". Dit was een eerste signaal. Ik heb toen voor haar gekozen. Gedurende elf jaar heb ik niet gerookt ondanks het feit dat de verleiding altijd bleef bestaan. Toen na elf jaar aan deze relatie een einde kwam, greep ik terug naar de sigaretten. Eigenlijk uit zwakte, gebogen onder een emotioneel moeilijke periode en het eerdere signaal totaal uit het oog verloren. Ook mijn tweede vrouw heeft er continu op aangedrongen om te stoppen met roken. Stijfkop als ik ben, negeerde ik alles en

iedereen. Ook van filosofie kwam toen niet veel meer terecht. In 2004 werd ik geveld door een onbekend virus dat in de eerste plaats mijn longen had aangetast: sarcoïdose. Ik moest toen een maand thuis blijven en helemaal niets doen. Niet werken, niet sporten, niets, enkel rusten. Er was geen medicatie voor handen. De ziekte moest verdwijnen zoals ze gekomen was. Dat was ook de periode dat ik dit boek voor de derde maal trachtte te schrijven. In ieder geval een duidelijker signaal was haast niet denkbaar. Hoewel ik een tijd lang volgehouden heb om te stoppen met roken, ben ik toch opnieuw hervallen. De tweede scheiding, de strafrechtelijke procedures en de financiële moeilijkheden hebben mij niet echt gemotiveerd om van de sigaretten af te blijven. Ik hoop dat mijn leven zich stilaan herstelt zodat ik opnieuw de kracht kan vinden om aan deze verleiding definitief te weerstaan, want ik denk niet dat er nog een volgend signaal zal komen tijdens dit leven,... en dan zal ik mijn verantwoordelijkheid moeten nemen in een volgend leven.

Uit het voorgaande blijkt dus dat beperkte (lees evenwichtige) vrijheid inderdaad bestaat, maar je moet het levensoverschrijdend interpreteren. Tegenover de beperking van de vrijheid staat de wetenschap dat je er niet alleen voor staat. Het leven steekt hier en daar een handje toe. Noem het vrijheid "with a twist".

De tweede reden waarom ik spreek van een beperkte vrijheid heeft te maken met het feit dat de mens een sociaal wezen is. De samenleving zorgt ervoor dat vrijheid dikwijls een illusie is. Onze vrijheid wordt in belangrijke mate beperkt door onze zin voor verantwoordelijkheid. Als ouder ben je verantwoordelijk voor je kinderen, als werknemer ben je verantwoordelijk voor de goede uitoefening van je werk, als hoofd van het gezin ben je verantwoordelijk voor het welzijn van je gezin, als lid van een vereniging ben je verantwoordelijk voor jouw taak binnen de organisatie, als echtgeno(o)t(e) ben je verantwoordelijk voor jouw deel van de relatie en ga zo maar door. Deze verantwoordelijkheden zorgen ervoor dat je beschikbare tijd snel wordt ingevuld en voor je het weet, is er geen tijd meer over voor jezelf. Als je geen tijd hebt voor jezelf is de kans op afdwaling naar een oppervlakkig, jachtig leven zeer groot. Je verliest de controle en begint onbewust rond te zwalpen in je leven. Je wordt dan geleefd door je omgeving. Dit is wederom een extreme situatie die evenwicht nodig heeft. Je moet zeer bewust tijd maken voor jezelf. Als je voldoende tijd neemt voor jezelf zal automatisch je omgeving daarvan mee kunnen genieten. Maak je echter geen illusies. Familie, vrienden, zakenrelaties, kennissen,... zullen steeds een grote invloed uitoefenen op jouw vrijheid. Er zullen ook mensen zijn die, al dan niet op subtiele wijze, je proberen op te zadelen met allerlei verantwoordelijkheden. Op die manier trachten zij hun eigen vrijheid te vergroten ten nadele van die van jou, want, zoals al eerder gezegd, heeft iedereen een natuurlijke drang naar steeds grotere vrijheid. Ook de natuurlijke veroveringsdrang van de mens (het beest in ons) speelt hierin een niet onbelangrijke rol. Het is aan jou om constant te evalueren wie recht heeft op hoeveel van jouw vrijheid. Je moet trachten te streven naar een aanvaardbaar evenwicht tussen de vrijheid die je voor jezelf voorbehoudt en de vrijheid die je wenst te schenken aan anderen.

Ook dit is alweer geen gemakkelijke opdracht weet ik uit ervaring. Zelfs op vandaag is bij mij dit evenwicht ver zoek. Het probleem is dikwijls dat je bepaalde beslissingen neemt in je leven die je meesleuren in een vicieuze cirkel van verantwoordelijkheden. Voor je het weet zet je jezelf gevangen.

Ik verduidelijk aan de hand van mijn persoonlijke situatie. Vanaf mijn 11 jaar wilde ik striptekenaar worden. Toen ik, net twaalf jaar geworden, samen met mijn vader studio Vandersteen bezocht op de Belgiëlei te Antwerpen bleek al snel dat mijn talent niet ver genoeg reikte zodat mijn vader "subtiel" aangaf dat ik beter een andere beroepskeuze kon maken. "By the way" voegde hij eraan toe, zou ik nooit voldoende geld verdienen als striptekenaar om een

gezin te onderhouden, later... Een paar jaar later na de derde moderne in de humaniora moest ik opnieuw een keuze maken in functie van een latere beroepskeuze. Voor mij was de keuze simpel in die optiek dat mijn verstandelijke vermogens niet voldoende waren voor de wetenschappelijke A noch voor de wetenschappelijke B, dus de economische richting was voor mij "the place to be". In het zesde jaar studeerde ik af met meer dan 80% wat als gevolg had dat zowel mijn leraars als mijn vader er bij mij op aandrongen om T.E.W. te gaan doen. Zo gezegd, zo gedaan. Mijn eerste kandidatuur aan de universiteit te Antwerpen was een redelijk zwaar *débaclé* zodat ik dit jaar moest overdoen. De tweede maal dat ik die eerste kandidatuur deed, was ik wel geslaagd. Maar na dat jaar was ik het hele universitaire systeem zo moe als koude pap. Tot dit moment werd ik dus geleefd en volgde leidzaam het advies van mijn omgeving. Wat echter erg duidelijk werd, is dat ik niet mijn eigen doelstelling trachtte waar te maken, maar wel die van mijn omgeving. Ik besliste zelf om de overstap te maken naar Sint-Eligius in de richting bedrijfsmanagement optie accountancy. Dat leek me wel wat. Ik denk dat ik toen, toch minstens eventjes, goed bezig was. Ik kon zelfs mijn filosofie verweven in mijn eindwerk: "de evolutie van de managementtechnieken in China". Toen ik afstudeerde in 1994 was er werk aan de winkel. Ik moest namelijk een job vinden en dat bleek niet zo evident te zijn als jonge kerel zonder enige vorm van ervaring. Overall vroeg men minstens drie jaar ervaring. Mijn vader, die werkzaam was als bankdirecteur, trachtte mij binnen te krijgen bij de bank. Gekleed in mijn beste kostuum inclusief mijn das in grijstinten van Marilyn Monroe met knalrode lippen ging ik op sollicitatie. De voormiddag een hele reeks psychologische testen gevolgd door een interview. Ik besepte nu wel dat dit weer eerder mijn vader zijn wens was, maar ik wilde absoluut werk vinden en geld verdienen. Trouwens de ervaring zou nog van pas kunnen komen bij een latere carrière-switch. Tot grote verwondering van mijn vader (mijn verwondering was iets minder groot) werd ik niet aangenomen. De psychologische testen hadden uitgewezen dat ik anarchistische neigingen had. Achteraf bekeken, hadden deze testen wel gelijk denk ik. Via een kennis, van mijn toenmalige toekomstige schoonouders (want ik was toen nog niet getrouwd met hun dochter), die zelfstandige was, gaf mij het telefoonnummer van zijn accountant. Een goede "kruiwagen" was in die tijd geen overbodige luxe. De "kruiwagen" toonde zijn nut want ik werd aangenomen als jongste bediende in een redelijk groot kantoor dat op dat moment vijf vennoten telde. Ik had toen nog geen enkel benul welke invloed één van die vennoten op mijn leven zou hebben, tot op vandaag. Nog geen twee jaar later (ik was inmiddels zelfstandige geworden, getrouwd met de dochter van mijn ex-toekomstige schoonouders en wij hadden een zoontje van een paar maanden oud), ambitieus als ik was, verbrak ik de samenwerking met mijn opdrachtgever om te gaan werken in Durbuy. Althans dat was de bedoeling. De voornoemde accountant, waarmee ik tot dan toe nog geen echt contact had gehad, liet mij tijdens mijn vakantie (ik was bezig met het schilderen van ons pas aangekochte appartement) naar kantoor komen. Ze hadden daar mijn "ontslagbrief" aangekregen. Hij vroeg vriendelijk waarom ik de samenwerking verbrak. Ik antwoordde, even vriendelijk, dat ik meer verantwoordelijkheid wenste en een hogere vergoeding net zoals mij was beloofd door mijn nieuwe opdrachtgever te Durbuy. De man, die uiteindelijk mijn mentor zou worden, besliste, in mijn plaats, dat ik bij hen zou blijven, verhoogde vervolgens mijn vergoeding en gaf mij meer verantwoordelijkheid. Drie maanden later was de opdrachtgever te Durbuy frauduleus failliet. Het faillissement werd bovendien ook nog eens uitgesmeerd in diverse artikels in de media. Ik ben door het oog van de naald gekropen. Ik zal mijn mentor hiervoor eeuwig dankbaar blijven, maar mijn dankbaarheid sloeg door de jaren heen om in een blindelings vertrouwen. Dit heeft uiteindelijk rechtstreeks geleid tot één strafprocedure en één procedure voor de rechtbank van koophandel en onrechtstreeks tot nog eens twee strafprocedures en een verhoor door de gerechtelijke politie. Op vandaag ben ik in alle procedures vrijgesproken met uitzondering van één procedure te Brussel die nog lopende is. Ik weet voor mezelf dat ik in alle procedures onschuldig ben, maar ik moet ook toegeven dat ik verschrikkelijk onvoorzichtig ben geweest. Ik heb toegelaten dat deze man een te groot deel van mijn vrijheid in beslag heeft genomen. Een ander belangrijk deel van

mijn vrijheid heb ik afgestaan aan mijn cliënten en mijn personeel waarvoor ik mij erg verantwoordelijk voel. Mijn drie kinderen, mijn huidige vriendin en haar twee kinderen, mijn familie en mijn vrienden hebben terecht recht op een deel van mijn vrijheid, maar krijgen misschien dan weer te weinig van mijn vrijheid. Het zotte van de zaak is dat ik dacht meer vrijheid te krijgen door de cliëntenportefeuille over te nemen van mijn mentor. Ik dacht dat als mijn kantoor maar groot genoeg zou zijn om permanentie te voorzien voor de cliënten dat ik bv gemakkelijker eens op vakantie zou kunnen gaan. Dit was echter een misrekening omdat ik mijn relatie met mijn cliënten onderschatte. Blijkbaar heb ik de gave om gemakkelijk het vertrouwen te winnen van mensen, maar dit betekent ook dat zij bij voorkeur beslag leggen op mijn tijd. Ik boekte dus het tegenovergestelde resultaat. Mijn vrijheid is nu nog beperkter dan daarvoor. Als je alles begint op te tellen dan kom je tot de vaststelling dat de verdeling van mijn vrijheid tussen mezelf en mijn omgeving niet echt evenwichtig te noemen valt. Bovendien vinden mijn familie, mijn vrienden en mijn kennissen dat ze mij te weinig zien,... Wellicht hebben zij zelfs gelijk doordat mijn vrijheid al in zo'n belangrijke mate wordt ingenomen door mijn zakelijke relaties. Probleem is dat ik mij erg verantwoordelijk voel enerzijds voor mijn cliënten omdat ik nu éénmaal adviseer in een materie die zij in veel gevallen nauwelijks begrijpen en dat foutief advies in deze materie dikwijls een nefaste invloed heeft op hun financiële situatie. En anderzijds voor mijn personeel omdat zij vertrouwen stellen in mij voor de financiële zekerheid van hun gezin. De weinige vrijheid die overblijft, tracht ik dan te verdelen onder die personen die eigenlijk al meer van mijn vrijheid zouden moeten krijgen. En waar blijf ik dan? Ik weet dat ik de vicieuze cirkel moet doorbreken en opnieuw evenwicht moet proberen te brengen in mijn leven, maar lopende kredieten en borgstellingen, cliënten die op mij vertrouwen, personeel dat op mij vertrouwt zorgen ervoor dat ik voorlopig nog vast zit aan mijn eerder gemaakte keuzes.

Ik hoop dat bovenstaand verhaal aantoont wat de gevolgen kunnen zijn indien je je eigen vrijheid niet voldoende beschermt. Ook hier geldt dat onbewust leven en je laten leiden door je omgeving ogenschijnlijk de weg is met de minste weerstand, maar het brengt je geen stap verder, integendeel. Wees gerust, het leven zal je wel met de neus op de feiten drukken. Extreme situaties hebben extreme gevolgen en het is aan jou om evenwicht te brengen.

Door de natuurlijke drang van de mens om beslag te leggen op iemand anders zijn/haar vrijheid met als doel de eigen vrijheid te vergroten, ben je misschien geneigd te besluiten dat alleen wonen op een onbewoond eiland nog niet zo'n slechte zaak zou zijn. Vergeet het! Dat is dan weer het andere uiterste. Ook hier stelt zich weer de dualiteit in ons bestaan. Hoewel je medemens tracht bezit te nemen van jou vrijheid, is je medemens ook de sleutel naar vrijheid. Om vrijheid te hebben, heb je evenwicht nodig. Evenwicht kan je echter niet op je eentje bereiken.

Ik heb eerder in dit boek betoogd dat je nooit mag denken dat jouw filosofie de enige en universele waarheid is, want dan roest je vast. Je moet bereid zijn om je eigen filosofie te relativiseren. Alleen dan is er ruimte voor persoonlijke groei en streef je steeds meer naar evenwicht. Dit moet een continu proces zijn. Je kan dit echter alleen maar doen door je open te stellen voor zoveel mogelijk andere filosofieën. Jouw filosofie is een produkt van jouw persoonlijkheid. Door je eigen filosofie te relativiseren, relativeer je dus ook je persoonlijkheid en creëer je bescheidenheid. In het hoofdstuk over de kloktheorie sprak ik al over het evenwicht tussen zelfvertrouwen en bescheidenheid.

Het evenwicht tussen zelfvertrouwen en bescheidenheid is een noodzakelijk doel in je streven naar vrijheid. Het besef van je eigen bescheidenheid maakt dat de behoefte aan erkenning van anderen noodzakelijk is. Een totaal ontbreken van deze behoefte leidt tot extreem zelfvertrouwen waardoor de eigen filosofie wordt verheven tot universele waarheid. Dictators

en sekteleiders hebben dit laatste goed onder de knie. Bond Zonder Naam duidde deze noodzakelijke behoefte aan erkenning mooi aan in één van haar spreuken: “geef iemand een pluim, en hij/zij krijgt vleugels”. Dat de behoefte aan erkenning nodig is, ervaar je als je die erkenning ook krijgt. Erkenning geeft je energie. Je krijgt dan een soort innerlijk bovennatuurlijk gevoel van welbehagen.

Is de behoefte aan erkenning te groot dan kamp je met een tekort aan zelfvertrouwen wat leidt tot minder vrijheid. Zeer dikwijls is het zo dat je erkenning zoekt van juist die persoon waarvoor je ontzag hebt. Het is erg raar maar je merkt dat veel personen zich afhankelijk stellen van de goedkeuring van een persoon die zich gedraagt als een tiran. Waarom is dit ? Dit moet te maken hebben met een artikel dat ik ooit las met als titel “macht erotiseert”. Dit is echter een beestachtige aantrekkingskracht tot een beestachtige eigenschap. Beide oppervlakkige aspecten die jou je eigen vrijheid doen beperken. Je kan hier gerust spreken van een quasi vrijwillige onderwerping van jezelf ?!

Je merkt dat het evenwicht tussen gezond zelfvertrouwen en gezonde bescheidenheid een erg dunne scheidingslijn heeft waardoor je snel in een onevenwichtige situatie belandt. Ik denk dat het van groot belang is om continu je eigen plaats kritisch te analyseren in relatie tot de mensen om je heen en de plaats van de andere mensen in relatie tot jezelf.

Evenwicht en vrijheid hangen zeer nauw samen net zoals vrijheid en verlossing (zie eerder in dit boek).

Verlossing en doodgaan hebben in sommige gevallen ook iets met elkaar te maken (zie eerder in dit boek). Zit in deze verwantschappen misschien niet de zin van het leven vervat ? Heeft de zin van het leven te maken met het ultieme doel van vrijheid door te sterven zonder dat je hoeft terug te komen? Hebben mensen die vredig in hun slaap sterven als gevolg van ouderdom dan dit doel bereikt en is de aardse dood, geschonken door het leven, een eerbetoon aan hun afgelegde parcours net zoals een student die zijn/haar diploma ontvangt ?

Tenslotte wordt je vrijheid beperkt door je lichaam. Je lichaam is een tijdelijke behuizing van jouw energie (ziel) die echter gebonden is aan tijd en ruimte. Je hoort wel eens dat kinderen tot ongeveer hun zesde levensjaar zich vrij gemakkelijk vorige levens kunnen herinneren. Daarna verdwijnt deze capaciteit wat erop wijst dat de geest/energie/ziel in oorsprong los staat van het lichaam maar na verloop van tijd meer en meer verstrengeld geraakt met het lichaam. Het lichaam benevelt de geest en beperkt dus je vrijheid.

Ik heb ooit eens een boek gelezen over dromen. De auteur wilde de parallellen onderzoeken tussen de waakwereld en de droomwereld. Hij kwam tot de vaststelling dat er weldegelijk gelijkenissen zijn tussen beide werelden zoals bv de tijdsbesteding. Vervolgens vroeg hij zich dan af of het niet mogelijk zou zijn om je te oefenen in je capaciteit om je droom te herinneren tot in de kleinste details. Kan je beseffen dat je droomt terwijl je aan het dromen bent ? Ja dus, dat staat wetenschappelijk vast. Via deze weg kan je je dromen gebruiken als verlengstuk van je ervaringswereld door bepaalde beslissingen te gaan simuleren. Dat heet dan “verlicht dromen”. In de periode dat ik dat boek aan het lezen was, ben ik erin geslaagd, zij het eerder onbewust dan bewust, om een verlichte droom te hebben. Ik bevond mij in een woestijn bij zonsondergang. De kleurschakeringen die ik toen mocht waarnemen zijn met geen woorden te beschrijven. De aangename warmte was eveneens duidelijk voelbaar. Op die manier zou ik wel elke nacht willen dromen,... Voor mij was deze ervaring de bevestiging dat het lichaam je vrije geest benevelt en meteen ook de bevestiging dat je je lichaam kan overstijgen. Op advies van dit boek had ik een notitieblok naast m’n bed gelegd om zo onmiddellijk mijn droom te kunnen opschrijven als ik wakker werd. Dit is één van de eerste stappen in de oefening naar

verlicht dromen. Jaren later vond ik deze notities terug. Twee van de vijf dromen, die ik had opgeschreven, zijn ook daadwerkelijk gebeurd zoals ik jaren eerder neergeschreven had. Dit feit bewijst voor mij dat je niet alleen je lichaam kan overstijgen, maar dat hierdoor ook je inzicht wordt verruimd en dus je vrijheid wordt vergroot.

Een Tibetaanse leer bepaalt dat je je vrijheid kan vergroten door te beseffen dat de werkelijkheid waarin we leven eigenlijk een droomwereld is. Eigenlijk is er geen verschil tussen de waakwereld en de droomwereld. Denk hier even terug aan het eerder vermelde idee van "the matrix". Ook bij meditatie en trance ontkoppel je geest en lichaam. Je overstijgt de beperkingen van tijd en ruimte. Er zijn mensen die kunnen getuigen dat zij in staat zijn om hun stoffelijk lichaam te verlaten en met hun etherisch lichaam lange reizen te maken. Hypnose is een voorbeeld van een bepaalde trance waarbij je op zoek gaat in je onderbewustzijn. Plots hebben vorige levens geen geheimen meer. Als echter geest en lichaam zich opnieuw verenigen, ben je weer alles vergeten. Hoewel ik hier niet kan spreken uit eigen ervaring, geloof ik zeer sterk in de mogelijkheden van onze ziel.

De beperkte vrijheid is noodzakelijk om je te doen beseffen dat je nog een hele weg af te leggen hebt. Je bent slechts één radertje in een perfect draaiend bovennatuurlijk plan samen met iedereen die ook slechts één radertje is. Allemaal radertjes van één geheel. De beperkte vrijheid moet jou bescheidenheid aanleren. De bescheidenheid stelt je in staat om jezelf in vraag te stellen waardoor je besef groeit dat lichaam en geest ontkoppeld kunnen worden. Je begint te begrijpen wie je bent, en waar je vandaan komt. Dit leidt tot evenwicht en rust met als geschenk, op het einde van de rit, de volmaakte vrijheid.

Ik verwijs opnieuw naar mijn paradijsverhaal om duidelijk te maken waar volgens mij de zin van het leven over gaat. Je start als zuivere energie met volmaakte vrijheid en inzicht. Vervolgens krijg je het geschenk van bijkomende geneugten op een aards paradijs in een stoffelijk lichaam. De bedoeling was dat je de tekortkomingen van het lichaam op spiritueel vlak compenseerde met oefening om het besef te behouden van je werkelijke zijn enerzijds en het besef van éénheid met alle andere energiecellen anderzijds. Hier loopt het mis. De oefening blijft uit en de spiritualiteit verdwijnt stelselmatig. Je doet je te goed aan de oppervlakkige verleidingen. Je wordt een energie bezwaard met karma dat plots een dubbele opdracht heeft, maar bovendien ook nog beneveld wordt door het lichaam. Je behoudt echter wel een aangeboren drang naar vrijheid onwetend van waar die drang eigenlijk komt.

De zin van het leven gaat erom, volgens mij, om terug te keren naar het oorspronkelijke doel en de voornoemde evolutie opnieuw te doen maar in omgekeerde richting. Je moet zoeken naar het evenwicht tussen de oppervlakkige verleidingen en de spiritualiteit om steeds meer te tenderen naar volmaakt innerlijk evenwicht. Tijdens deze tendens moet je opnieuw beginnen te oefenen om lichaam en geest te ontkoppelen en te beseffen wat je oorspronkelijk was en waar je oorspronkelijk vandaan kwam. Met als uiteindelijke doel vooruitgang te boeken door de zuivere energie met volmaakte vrijheid en inzicht te combineren met een stoffelijk lichaam in een perfect evenwicht. Het is voor mij duidelijk dat streven naar evenwicht gelijk staat aan streven naar vrijheid en éénheid en de techniek die je hiervoor gebruikt heet "relativeren".

VII. Hoofdstuk 6. Liefde, relatie en wraak

Ik kom hier terug op het hoofdstuk over “Geloven in reïncarnatie is een vorm van relativeren”. Ik heb hierin geschreven dat iemand veroordelen of beoordelen niet aan ons is besteed omwille van het tekort aan inzicht en kennis. Vervolgens heb ik gesteld dat alles oorzaak en gevolg is en dat dit systeem levensoverschrijdend werkt waardoor het principe van rechtvaardigheid bestaat.

Mijn vriendin stelde mij dan zeer terecht de vraag: “stel je voor dat iemand je eigen vlees en bloed kwaad zou doen, ga je dan ook zo rationeel blijven ? Ga je dan ook nog stellen dat die ervaring het gevolg is van een eerder gemaakte fout hetzij van jezelf, hetzij van je kind ?”

“Ga je dan ook zo rationeel blijven,... ?” Het gekke van de zaak is echter dat de bovenstaande theorie slechts een poging is tot rationalisering van iets wat ik eigenlijk zeer sterk in mijn binnenste aanvoel. Ik weet ook niet waarom, maar ik weet gewoon dat het zo is. Dat neemt uiteraard niet weg dat ik op die gestelde vraag geen pasklaar antwoord heb. Gelukkig ben ik geen ervaringsdeskundige in de vooropgestelde situatie en ik hoop ook dat ik dat nooit zal moeten meemaken. Als ik redeneer vanuit mijn huidige kennis dan vind ik ook dat niemand dit ooit zou mogen meemaken, want ik kan mij inbeelden dat dit zowat het ergste is wat iemand kan overkomen. Dit gevoel van empathie en compassie is volgens mij eveneens aangeboren en is even sterk als het aangeboren gevoel voor rechtvaardigheid.

Aan de ene kant zit ik dus met dat sterk, aangeboren, gevoel van rechtvaardigheid dat mij sowieso duwt in de richting van wraak. Aan de andere kant zit ik met mijn filosofie die mij weerhoudt van wraak. Opnieuw een duale situatie. Maar is dit dan ook een situatie van twee extremen waar een gulden middenweg moet gezocht worden ? Kan en/of moet hier eigenlijk wel een gulden middenweg gezocht worden ?

Ik vind dit een zeer moeilijk hoofdstuk omdat ik vaststel dat ik mbt dit aspect van het leven veel moeilijker kan relativeren. Ik stel mij dan ook de vraag of dit aspect niet de uitzondering is die de regel bevestigt en waar het juist niet de bedoeling is om te relativeren? Of misschien is het de bedoeling, door net één uitzondering toe te voegen aan het gehele plan, dat je de relativeringstheorie zelf moet relativeren? Is alles relativeren ook geen extreme situatie die op haar beurt dient gerelativeerd te worden door bepaalde zaken net niet te relativeren?

Ik moet dus toegeven dat ik tegenover mijn eigen relativiseringsfilosofie één uitzondering moet toelaten, nl. als het over de liefde gaat. Sterker nog, ik wil helemaal niet relativeren als het over de liefde gaat. Dit heeft voor mij te maken met de manier waarop ik de liefde aanvoel. Echte liefde is voor mij iets wat ik niet kan beschrijven met woorden uit onze woordenschat, zelfs niet poëtisch. Het is een gevoel dat uitstijgt boven alles en iedereen en tegelijkertijd zeer, zeer diep geworteld zit in mijn diepste zijn. Als dan geraakt wordt aan dit gevoel dan wordt geraakt aan de ziel en volgt automatisch een extreme reactie.

In tegenstelling echter tot alle eerder vermelde duale extremen, waarbij elk van beide extremen een negatief gevolg had, waardoor naar evenwicht moest gezocht worden, veroorzaakt het extreem van de echte liefde een zeer positief gevolg en ligt het evenwicht juist in het extreem. Hieruit volgt dan dat de extreme tegenhanger ook evenwicht brengt, waardoor ik kan besluiten dat wraak verantwoord zou kunnen zijn als het verband houdt met de echte liefde. Of je deze wraak ook effectief uitvoert, is dan weer een heel andere zaak en heeft volgens mij te maken met dat even sterke aangeboren gevoel van empathie en

compassie. Beide bovennatuurlijke eigenschappen lijken elkaar in evenwicht te houden afhankelijk van de ernst van de zaak.

Hoewel je deze echte liefde voelt voor meerdere personen denk ik wel dat er één ziel is die al de rest overstijgt. Je tweelingziel, want alles in ons bestaan bestaat uit twee. Ik denk ook dat je deze tweelingziel leven in, leven uit opzoekt om samen als één door het leven te gaan. Door echter de beperking van je lichaam, dat alles een beetje vertroebelt, zal je je tweelingziel misschien niet onmiddellijk vinden. Het kan ook zijn dat in een bepaald leven er een tijd is dat het één worden even niet mogelijk is (bv leeftijdsverschil). Het komt er dus op neer dat je je kan vergissen. Het verschil tussen iemand die niet je tweelingziel is en iemand die wel je tweelingziel is, is volgens mij zoals het verschil tussen “seks” en “de liefde bedrijven”. Het tweede omvat het eerste maar voegt er iets transcendent aan toe dat niet met woorden te beschrijven valt. De tweelingziel is degene waarbij het natuurlijke aspect en het bovennatuurlijke aspect samenvalt.

Mijn eerste twee vrouwen waren geen van beiden mijn tweelingziel. Het is zelfs zo dat mijn tweede vrouw mij ooit zei: “gij weet niet wat liefde is”. Op dat moment stond ik aan de grond genageld en was ik best wel in m’n gat gebeten, want ik wist dat ik voor mijn kinderen wel echte liefde voel. Achteraf bekeken, moet ik ze echter gelijk geven. Zij ontving van mij niet de liefde die ze eigenlijk verdiende. De natuurlijke aantrekkingskracht was er wel, maar de bovennatuurlijke aantrekkingskracht ontbrak. De relatie bleef als het ware oppervlakkig. Ik heb dat echter pas beseft, toen ik mijn huidige vriendin ontmoette. Wat er juist gebeurd is, die nacht toen alles begon, kan ik nog altijd niet verklaren, maar feit is wel dat wij, op één bepaald moment, alle twee gelijktijdig, door iets, naar elkaar zijn toegezogen. Die nacht had iets transcendent. De natuurlijke aantrekkingskracht en de bovennatuurlijke aantrekkingskracht vielen samen. Ik denk dat ik mijn tweelingziel gevonden heb.

Uit het voorgaande blijkt dat wanneer er enkel maar sprake is van een natuurlijke drang, er eveneens sprake is van een zekere oppervlakkigheid. De mens is meer dan een loutere bundeling van natuurlijke driften.

VIII. Hoofdstuk 7. De teloorgang van privacy

Het laatste hoofdstuk wens ik te wijden aan de opkomst van datgene wat wellicht de nieuwe grootste sekte wordt: de wereldmaatschappij.

Om mijn standpunt zo duidelijk mogelijk in de verf te zetten, vestig ik de aandacht op het boek van George Orwell "1984" dat hij schreef in het jaar 1948 waarin hij een illuster toekomstbeeld schiep. Als je ziet hoe de wereld vandaag aan het evolueren is, is dit een boek dat iedereen zou moeten gelezen hebben, zeker de nietsvermoedende jeugd die het gebrek aan privacy als normaal beschouwen omdat zij nooit anders geweten zullen hebben. Voor degenen die het verhaal niet kennen, geef ik hieronder een zeer korte samenvatting van wat, volgens mij, de belangrijkste aandachtspunten zijn.

In het boek wordt een maatschappij beschreven waarbij in de huizen van elke burger, in elke kamer een groot scherm hangt via hetwelk "Big Brother" al je doen en laten kan controleren. Er is quasi geen enkel stukje ruimte waar je niet gecontroleerd wordt door "Big Brother". De maatschappij legt zeer strenge gedragsregels op. Ze bepaalt zelfs aan wie jij je liefde mag geven. Voorts is je volledige persoonlijkheid netjes geïnventariseerd in het systeem van "Big Brother". Niet alleen je identiteitsgegevens, maar ook je diepste verlangens en je grootste angsten. De regels bepalen ook dat wanneer je iemand opmerkt die één van de opgelegde gedragsregels niet respecteert, je deze persoon dient te verklikken bij de autoriteiten ongeacht of deze persoon nu je buur is, je vriend(in), een familielid of je geliefde. Als je nalaat om deze persoon te verklikken, zal je geconfronteerd worden met je grootste angst tot dat je gebroken bent. De overtreder die je niet verklikt hebt, zal hetzelfde lot beschoren zijn, want "Big Brother" weet en ziet toch alles!

Ik ga nu op zoek naar parallellen in de huidige maatschappij. Overall staan er verkeerscamera's en snelheidscamera's. Het nieuwste technologische snufje schiet als paddestoelen uit de grond: de trajectcontrole met nummerplaatherkenning. Op dit moment testen de autoriteiten het systeem van rekeningrijden waarbij elke rit wordt geïnventariseerd. In elke smartphone, GSM en tablet zit een GPS-systeem waardoor "veiligheidsinstanties" kunnen zien waar je bent of waar je bent geweest. Alle betaalverrichtingen met bankkaart en/of creditcard worden bijgehouden in databanken. In Italië gaat het zelfs al zo ver dat deze databanken worden gekoppeld met de databanken van de fiscus. Het voorgaande wordt extra in de hand gewerkt doordat cash-betalingen boven een bepaald bedrag (vanaf 01.01.2014 is dit bedrag in België al teruggebracht tot 3.000,00 EUR) als strafrechtelijk vervolgbaar worden ingeschreven in de wet. Reeds heel wat winkels werken met elektronische klantenkaarten die niet alleen je identiteitsgegevens bewaren, maar ook je koopgedrag. Een internetaansluiting wordt verplicht door de onderwijsinstellingen. De burger wordt gemotiveerd om zijn belastingaangifte te doen via het internet. Voor de oudere burgers wordt zelfs de aangifte al op voorhand ingevuld door het computersysteem van de overheid. Iedereen wordt erg subtiel zo gewoon gemaakt aan de elektronische wereld dat ze zelfs uit eigen beweging hun privé-leven te grabbel gooien op allerlei social-media platformen.

Financiële beroepen zoals bv accountants, boekhouders, revisoren, notarissen, banken, e.d. worden bij wet verplicht om hun cliënt te verklikken in geval van vermoeden van fraude op straffe van persoonlijke aansprakelijkheid indien de overheid geld misloopt. Merk op dat er staat "vermoeden van fraude" en niet "in geval van fraude". In bepaalde sectoren moet de aannemer zijn onderaannemer(s) controleren op schulden aan de overheid, eveneens op straffe van aansprakelijkheid voor de schulden van een ander. Ook hier geldt dat gaandeweg een verklikgewoonte wordt aangeleerd waardoor mensen dit automatisch beginnen te doen.

Onlangs kwam in het nieuws dat iemand een agressieve autochauffeur had gefilmd vanuit zijn eigen wagen en dit filmpje op U-Tube had gezet. Het gevolg was dat de verkeerde persoon quasi gelynacht werd door zijn medemensen.

Mij lijkt het dat de autoriteiten de mensen in slaap wiegen met allerlei simpele verantwoordingen. Heel wat regelgevingen zijn strenger geworden naar aanleiding van 9/11. "Het is in het belang van de veiligheid van ons allen dat bv cash-betalingen worden beperkt", de terroristendreiging, weet je wel. "Camera's met nummerplaatherkenning zijn belangrijk om eventuele autodieven sneller te kunnen pakken". "Gebruik het internet, want dat is zoveel gemakkelijker voor jou en je hoeft niet meer buiten te komen, op de gevaarlijke weg". Enz... Vandaar dat ik het woord "subtief" gebruik. Je wordt "subtief" in slaap gewiegd". "Denk niet meer, wij zullen voor jou denken",...

Ik weet niet wat jullie hiervan vinden, maar de parallellen met de horror-wereld van het boek "1984" beginnen toch zwaar tot uiting te komen. Het ergste van al, vind ik, is dat de mensen die geboren zijn voor +- 1980 nog een maatschappij hebben gekend zonder GSM, internet,... en dus nog de kans hebben om de bovenstaande nefaste evolutie te herkennen, maar onze kinderen groeien op in de illusie dat het volstrekt normaal is dat hun hele leven, in al zijn aspecten, opgeslagen staat in een databank waar de overheid toegang tot heeft.

Ik vrees dat, als we met z'n allen niet oppassen, dat onze kinderen of misschien, in het beste geval, onze kleinkinderen effectief verzeild zullen geraken in "Big Brother-World".

Om bovenstaande evolutie te vertragen (want kenteren, durf ik zelfs niet op hopen), moeten we, volgens mij, "back to basics". Zoals ik al eerder schreef in dit boek, moeten we de gevolgde weg opnieuw afleggen, maar in tegengestelde richting. Terug naar onze oorsprong. Naar een wereld zonder GSM, internet, tablet, GPS-systeem,..., naar een wereld waarin we opnieuw moeten leren gewoon te "zijn".

IX. Slot

Je hebt wellicht gemerkt, bij het lezen van dit boek, dat ik zelf een open boek ben. Ik heb altijd het gevoel gehad dat ik de taak heb om esoterie meer bespreekbaar te maken onder de mensen. Spijtig genoeg wordt het taboe-gehalte rond dit onderwerp versterkt doordat er heel wat mensen zijn die beweren paranormaal begaafd te zijn. Zij maken er een sport van om op die manier geld te ontfutselen van goedgelovige mensen. Zij zijn meesters in het lezen van lichaamstaal en andere uiterlijke kenmerken zodat ze je algemene boodschappen kunnen geven over jouw leven, verleden en toekomst. Daarom leg ik alles open en bloot op tafel over mezelf. Ik heb geen verborgen doelen, ik ben niet paranormaal begaafd, ik heb dit boek niet geschreven om rijk van te worden, ik wil enkel zo veel mogelijk mensen motiveren om mee te denken en mee te helpen aan de hereniging van alle zielen tot de éénheid die we ooit waren.

Antwerpen, 10 februari 2014,

Peter Geylen